

МІН

**бюлетень
проводу**

**організації
українських
націоналістів**

Степан Осінський

ЧЕРГОВИЙ ЕТАП У РЕВОЛЮЦІЙНО-ВИЗВОЛЬНІЙ БОРОТЬБІ

Визрівання революційної ситуації

Зенітом визвольної боротьби завжди є збройне повстання уярмленого народу. Воно приходить незалежно від часу ані його не може заступити інша форма визволення. Революційно-визвольний процес це складна й багатогранна система засобів і методів боротьби, яка також узалежнена від якості і змісту системи уярмлення поневолюючого народу. Російський, большевицький імперіялізм вимагає інших форм і методів визвольної боротьби, ніж це було у випадку англійського чи французького імперіялізмів, або польського. Зеніт кожного визвольного процесу – збройне повстання – є вислідом грандіозної боротьби, охоплюючої все життя, протиставлювання окупантові всіх ділянок життя нації, її інститутів, її національних структур. Якщо є невдача збройного повстання, то визвольний процес на базі ідейно-морального капіталу, героїки повстання в означеному сенсі повторяється знову, аж до чергового збройного повстання.

Це стається також тому, що приходять нові покоління. Молоде покоління не тільки не має досвіду минулого, але й суцільного ідейно-політичного і програмового узмістовлення й усвідомлення оригінальних, питомених вартостей, якостей, інститутів своєї уярмленої нації, її рідних структур. Це вимагає не лише студій попередньої, передповстанської епохи, але й осмислення власних якостей і вартостей, а теж відмежування себе від чужих, ворожих, накинених нації структур, і зокрема береборення індоктринації ворога. Це осмислення приходить молодим легше, бо пролята кров повстанців дає стихійну основу самоусвідомлення власного національного "Я", суті рідної нації. Доказом цього – поява шести- і семидесятників із їхньою феноменальною творчістю, якою вони заперечили всякий "совєтизм", духовий большевизм, пролетарський інтернаціоналізм, московський соцреалізм, скинувши гній большевицької індоктринації. Окупант намагається захопити молодь або якоюсь фальшивою ідеєю, процесом асиміляції, створенням ілюзії якогось спільного, ще більшого ворога від нього, моральною корупцією, кар'яризмом, включенням ренегатів у свою панівну верству, зложену з різних щербицьких, шелестів, скрипників, коцюбинських в ім'я якоїсь "вищої ідеї", що є обманом для того, щоб уярмлювати нападений нарід.

Не є протиріччям, коли ми після грандіозної героїчної епохи УДП-ОУН-УПА-УГВР мусимо визначувати революційно-визвольний процес у новому оформленні, але по суті змістово тотожному, як було у попередній епосі. Це діється теж тому, що з'являються нові молоді ідейні борці, які шукають нових форм боротьби, маючи ту саму ціль, бо вони виростають з крові й духа героїки минулої епохи батьків і йдуть на шляхетні, хоч не завжди успішні, експерименти, але є це етично героїчними спробами підняти ідею, й не раз унааявненнєм себе піти на самоспалення, тюрми і каземати. Це є приклад шести- і семидесятників, у практиці інколи експериментуючих відкликом до конституції, в яку не вірять, але послуговуються нею як ярликом для унааявненого виступу, щоб мати змогу показати широким колам народу, що є відважні стати на прю з ворогом. Деякі відкликаються навіть на Леніна, вишукуючи такі його фрази, які

уможливляють їм деякий час натягненими формулами представити власну ідею-мету відкрито народові, щоб мета була усім видна.

Очевидно, окупант зорієнтується, й вони опиняються у тюрмах чи концтаборах, або винищені фізично, чи дехто доведений до каяття. Коли ця метода стає неактуальною, вони підхоплюють інші, наприклад міжнародні зобов'язання окупанта типу Гельсінкських домовлень, висуваять ідею суверенності і прав людини, творять групи, щоб знову на міжнародному форумі актуалізувати справу визволення України, сподіючися відгуку на Заході. І коли ця метода заводить, люди опиняються у тюрмах або є винищені. Усі вони підняли ідею незалежності України, незалежно від метод, і заслужилися визвольній справі. Самоспалення на Хрещатику члена ОУН-УПА Макухи - це був героїчний акт. Макуха засудив русифікацію. Він повинен бути вшанований як герой.

Поява шести- і семидесятників, які не заіснували б без грандіозних повстань воїнів ОУН-УПА, теж в концтаборах, не є одиноким виявом на той час визвольної боротьби. Вони є відгомонам, уривком безупинного зростання національно-визвольного революційного процесу, незмінно організованого ОУН, яка не лише продовжує існувати, але на її революційно-визвольній концепції і в душі героїки збройної боротьби продовжується не раз під різними новими по назві появами визвольної дії. Деклярація ОУН після закінчення Другої світової війни виразно стверджує переключення дій ОУН і УПА на інші підпільні рейки і форми з погляду довготривалості боротьби в нових умовах. Концепція шести-чи семидесятників унааявленої боротьби видними особами минається, але революційна боротьба, організована ОУН, продовжується. ОУН є незнищенна. Це засвідчує постійно ворог систематичними нападами, дезінформом світового засягу проти ОУН і УПА, УДП і УГВР. Треба ствердити, що вишукування деякими молодими активістами іншої формально-явної бази зовсім не означає невинуватості законспірованої революційно-визвольної дії ядра революції - ОУН. Це не є випадок, що Москва систематично атакує якраз націоналізм, бо справжнім носієм визвольного націоналізму є революційна ОУН байдуже, які форми і назви ті чи ті формації мають, одні ефемерні, інші довше тривалі, а ще інші тривалі. Проте ж треба завжди бачити їхню суть.

Чи не читали ми, як кол. воїни ОУН і УПА внеможливляли КТБ розбити зі середини Катакомбну Церкву?! Чи не читали про Український Національний Фронт? У визвольній боротьбі є одна генеральна політично-ідейна напрямна - незмінна, тривала, випробувана більше як пів століття. Усі інші вар'янти, шукання, спроби є позитивні, повні самопосягати, служать для добра нації з найкращих ідейних і етичних мотивів, не раз ціною величезних жертв, але завжди за одну і ту саму мету. Жодна жертва за велику ідею не пропадає, а у сумі твориться великий капітал нації, що незнищений. Світлі слова сказав Левко Лук'яненко, що навіть якщо б остався він один, то він не заперестане боротися за Україну.

Палях належить до категорії Макухи і Лук'яненка. Дубчек під тиском народних мас пішов на експеримент "гуманного комунізму". Так звана "Празька весна", здавлена московськими танками на спілку з ДДР і ПРЛ. Відповідь Дубчєкові дав Палях. Маляри піднялися збройно 1956 року і були б мали успіх, якщо б не зрада Заходом, заявивши через Тіта Москві що Захід не заінтересований втручатися у справи "російської сфери впливу" /Ялта/. Польська "Солідарність" з Валенсою вела переговори з Ярузельським, як поляком, а він же був і є агентом Москви, і прийшов воєнний стан. Отже "Солідарність" почала зорієнтовуватися в деяких її колах на спільний фронт поневолених народів, зокрема Воююча Солідарність. Але ще раніше це зробила Конференція незалежної Польщі, яка

склала заяву, що не має ніяких претенсій до ЗУЗ ані до литовських і білоруських земель. Треба відмітити, що Угорщина лише тому зберегла досі найслабший тиск Москви на неї, що мала повстання.

Згадуємо ці факти й події тому, щоб показати, що народи роблять різні спроби визволитися - етапні, відкликуються до міжнародних зобов'язань, або радикальні, але усі врешті-решт доходять до одного висновку: потреби спільного фронту поневолених націй - до концепції АБН і революційної концепції ОУН.

Цей перегляд має за мету в'яснити чому після зенітного завершення революційного процесу збройною боротьбою, коли вона є перервана, треба наново стартувати на її ідейно-моральному і політичному капіталі у розгортанні революційного процесу на попередніх всеохоплюючих життя фронтів боротьби, щоб мобілізувати нарід, зв'язуючи його боротьбу з актуальними проблемами життя. Це не є крок узад, це є продовження боротьби у дещо інших формах поновної окупації, а теж є вимогою змісту накинуваного силою окупантом: безбожницького большевицького, тобто московського, ленінсько-марксистського способу життя. На приклад, русифікація, культ московських царів і полководців, накидування піменівської "церкви" і т.п. Українські структури мусять знову бути розгортані, протиставлявані ворогові. Катакомбна Церква, змаг за приватну власність хлібороба і робітника, саботаж колгоспів, підпільна культурна творчість, виховання дітвори і молоді в дусі рідних традицій і правдивої історії України і т.п.

Комплекс цих справ був уже нами неоднократно обговорюваний на сторінках "Бюлетеня Проводу", у працях на ці теми і т.п. Рекомендуємо простудіювати статтю Євгена Орловського "Розвіяння одного міту" або доповідь на конференції АБН/ЕРС у Лондоні п.н. "Технологія і визволення", видруковану в "АБН"Кореспонденції" ч. 5/85.

За широкі обрії

Українська революційно-визвольна дія, що нею керує ОУН, вийшла з перестарілих форм технічних зв'язків, централізованої мережі за "залізною заслоною". ОУН узглядає ситуацію тоталітаризму і терору орвеллівського типу, який охоплює цілість життя і змагає навіть перетворювати думку, спосіб думання людини, навіть змінити /безглуздя!/ почування людини, ненависть до тирана і страх перед ним перемінити в пошану і любов і виховати почування раба, зробити людину любителем тирана. Москвичі плакали на похороні ката Сталіна! Їх рабська природа любить тирана. Але ніколи природа українця чи поляка або грузина. Усе це треба враховувати, хоча до такої перфекції расистський режим ніколи не дійде, так як його змалював Орвелл, але він сказав багато правди, призабувши у висновках найважливіше: ніколи не можна вбити душі людини і нації, ніколи не можна вбити прагнення волі, божественного в людини, тобто не можна зробити з людини вічного раба й любителя тирана. Проте ж, у розгортанні революційного процесу треба враховувати тоталітарну систему, "залізну занавіс", берлінський мур, як символ рабства, клітки, в якій тирані тримають левів, але лише декотрого з левів годен освоїти, але, буває, і вони пробуджуються і убивають своїх "освоїтелів"

Отже, а/ тоталітарна система має свої терористичні норми, проникання агентури, дегенерація Шербицьких та польського ЗОМО та міліції, війська, яке стріляло до робітників на наказ генераліції, а польські високі рангою поліцисти замордували священика Попелюшка; б/ чим Росія більше країн поневолює, тим тиск окупанта мусить іти в ширину і проти нього все більше ворогів, а наш фронт боротьби отримує нових співборців - нові уярмлені народи; в/ чим ближчі загарбництва Росії до ЗСА,

тим більша шанса для поневолених і загрожених народів дістати піддержку від ЗСА, бо пряма безпосередня загроза для ЗСА з боку Росії приму-сить її шукати союзників у поневолених націях в середині імперії.

Нам треба усвідомити собі конечність нашої присутности всюди там, де йде боротьба проти російського імперіялізму. Хай це буде лише символічна присутність, але вона необхідна. Ми включилися в афганський комплекс – листівками, подаруванням радіостанції, включили афганців до АБН, даємо їм форум, демонструємо з ними. На приклад, останньо 60 учасників зимового вишкільного табору СУМ-у на Франкополі завдяки нашому починові поїхали до Бонну з транспарентами, листівками, промовами і разом з афганцями демонстрували в шосту річницю нападу москалів за волю Афганістану й України. Але це все не є достаточне: ми сугерували, щоб з американського континенту зголосилося два-три лікарі-українці на пів року до Пешавару лікувати ранених муджагедінів. Це роблять французи, німці, але ніхто з українців не зголосився, хоч ця директива була дана. Історично важливо відмітити, що визвольну справу популяризували інші поневолені нації теж через участь своїх визначних представників у визвольних війнах інших народів /Костюшко, Пуласкі в Америці, ген. Бем/. Є пам'ятник Костюшка в ЗСА, є великий міст у його честь. Суть у тому, щоб воювати проти спільного ворога принаймні психологічною війною. Виславши до афганського визвольного руху двох-трьох людей для пропагандивної акції, для радіовисилання до бійців советської окупаційної армії з виразним зазначенням, що це українці роблять, що це робить ОУН. Подібно в Нікарагві – дати себе пізнати в психологічній війні. Ми мали радіопередачі з Тайвану до місії ССРС на китайському просторі, коли вони були там за часів Мао, і на Далекий Схід, на Зелений Клин, Сибір, де живуть українці. Ми добилися радіопередач "Голосу Америки" українською мовою на Далекий Схід – Зелений Клин.

Був час, коли за американські інтереси гинули українці у В'єтнамі як вояки, але про них як про українців ніхто й не згадав. Те саме у Другій світовій війні в канадській і американській арміях десятки тисяч українців полягли на полі бою як неукраїнці. У Манілі на величавих пам'ятниках є список поляглих американських вояків, серед яких є сотні українських прізвищ. Треба змінити підхід до тієї справи. Пригадаймо скільки кожного дня було в "Свободі" УНСоюзу некрологів про поляглих у В'єтнамі. Коли ж хтось згинув за чисто українські інтереси в рядах ОУН в Україні, скільки то було нарікань і засуджування ОУН. Як зганьбювали героїв ОУН-УПА, але не зганьбювали самих себе ті, які закликали йти в чужі армії, а не до УПА, яку засуджували! Треба ставити примат рідної справи над чужою. Висновок: треба включатися у психостратегію нападених народів, допомагаючи їм тепер тим чим можемо, зокрема своєю присутністю в даній визвольній армії хоча б для психологічної війни зокрема, а як, на приклад, в Афганістані теж з медичною допомогою з виразним підкресленням, що це українці-лікарі, чи радіопередачами, листівками, участю афганців у нами організованих конференціях, акціях і т.п.

Технологія на службі революційної боротьби

Тоталітарна імперська система орвеллівського типу диктує нам ставити інакше організаційний аспект нашої боротьби, ніж в умовах релятивної суворости окупаційного режиму. Це ми вже проаналізували в низці інструкцій, еляборатів, статей, напрямних. Мусимо відмітити, що в добі імперського тоталітаризму людський геній винаходить все нові прийоми й методи визвольної боротьби. На кожному зброю завжди є протизброя! СДІ-кошмична оборона, якої метою є нищити зброю напасника, а не людини – це показник винахідливості людського ума.

В добі технології, електроніки і мікроелектроніки, наша визвольна боротьба мусить урахувати і включати в комплекс технічних засобів боротьби для передання нашого змісту факт заіснування технологічної, електронічної, післяіндустріальної доби. Це стисло пов'язане з психостратегією. /Ця справа ширше обговорена в доповіді Ярослава Стецька на конференції АБН-ЕРС у Лондоні, осінню 1985./ Наша психостратегія мусить урахувати заавансовані засоби масових медій не лише радіо, але й телевізії, яка за деякий час буде променювати за "залізну заслону" через сателіти й її не можливо буде ворогові знешкідливити. Кожну хату в Україні зможе прямо охоплювати наша психостратегія. А поки це станеться, нам треба вживати магнето-і відео-касетки/відео-записи/ й інші масово вживані й продавані на Заході, але й поширені масово за "залізною завісою". Наприклад, у Польщі цілі фільми, там заборонені, передаються відео-записами. В Україні маємо заавансованих техніків, технологів, електроніків, які володіють наймодернішою технологією. Технологію треба поставити на службу нашої боротьби! Наприклад, передавати туди відео-фільми, магнетофонні касетки з доповідями, громовими, політичними напрямними тощо. Треба завжди включати нові форми, методи, нову техніку зв'язку і визвольної дії. Це є доба технології і бій зводиться тепер на її відтинку.

Комплекс компюторів включити в нашу боротьбу. Знавці навчать як користати з них і як їх напрограмувати змістом. Для тієї мети треба мати центр фахівців-технологів під кутом "технологія і визволення". Тим чином включаться у плянування визвольної стратегії, в тому теж психостратегії молоді наші друзі, які прагнуть на вишому поземі бачити нашу дію при допомозі модерних засобів. Теренові Проводи мусять підняти наших молодих технологів, щоб розпрацювати на базі напрямних Проводу проблему включення технології у нашу визвольну акцію, враховуючи наші зв'язки між Рідними Землями і чужиною, а теж факт, що наша молода генерація в Україні є на високому поземі технологічного знання. Не забуваймо, що винахідники компюторів були київські учені. Для цієї акції маємо до диспозиції Фонд Оборони України і Фонд ім. Степана Бандери, що був створений якраз для вивчення того типу знань. Входимо в новий етап визвольної боротьби, яка мусить бути піднесена на вищий рівень в епосі СДІ /космічної оборонної стратегії/. Це буде теж притягаючим засобом для дії молодших друзів, які, знаючи модерну електроніку і мікроелектроніку, слухно звертають увагу на неї. Є актуальною справа висилки баллонів в Україну змодернізованого типу. Це можливе з різних близьких до імперії країн. ЗСА ставить на космічну зброю лише оборонного характеру. Але без боротьби революційно-повстанськими методами уярмлених народів, вона є концепцією анахронічної рівноваги сил і є в основі відстрашування ворога /МАД/. Переможною може бути лише офензивна зброя без ядерної, а нею є повстанська визвольна війна, яка зсередини нищить імперію.

Важлива справа, яка входить у комплекс психостратегії, це радіопересилання. Це недобре, що наш провідний актив, наші науковці, не інтересуються важливістю радіопересилань і змаганням за зміну політичного напрямку та збільшенням кількості персоналу радіостанції "Свобода" і інших.

Українські гуманістичні науковці в своїй більшості себе не виправдали у порівнянні з польськими, жидівськими чи московськими, які включаються у боротьбу за зміст їхніх радіопересилань. Різні конференції, організовані одною чи другою катедрою /Маґочі, Гарвард і т.п./ не дали свого вкладу в нашу визвольну боротьбу в Україні. Нам треба: а/ державницької історії України, синтетичної, щоб можна було її передавати на Рідні Землі; б/ історії ОУН, УПА, двофронтової війни /проти німець-

ких і московських імперіялістів/, історії літератури національно-визвольного жанру й низки інших праць для молоді і різних суспільних прошарків в Україні. Цього всього досі не дали українські вчені. Немає їх більшого прямого вкладу у визвольну боротьбу. І немає їхнього вкладу в англо- чи німецькомовну українську гуманістичну творчість. Згадані конференції досі не дали нам праці, яку можна б вислати в Україну. Колись історія дасть оцінку української науки на чужині щодо її вкладу у визвольну боротьбу. Треба сподіватися, що новостворене професійно-наукове т-во ім. Міхновського ставитиме собі завдання виповнити цю прогалину.

Наші заклики давати критичну оцінку радіопередач, давати позитивний матеріал до радія, розкритикувати неприхильні писання Боцюркових, Шпорлюків, Армстронгів чи Крічлових, які займають фальшиві політичні позиції - ще не дали бажаного результату. Нашої критики не узагальнюємо, бо науковці типу проф. Л. Шанковського, проф. П. Мірчука, проф. М. Чировського, проф. В. Косика, д-ра А. Бедрія, сл. пам. проф. К. Савчука й деяких інших дали помітний вклад у бажаному нам напрямку. Теж німецькомовні альманахи УВУ є корисним ділом на даному відтинку чи зокрема видання УКУ, розгорнуті бл. пам. Патріярхом Йосифом, заслуговують на особливу увагу. Патріярх Йосиф розумів вагу української науки і силу слова.

За принциповість у політиці

Треба більше уваги віддати вихованню українського молодого покоління в сателітних країнах: у Польщі, Чехо-Словаччині, Румунії, Югославії. Треба сотням молодих утікачів-українців із Польщі давати всесторонню допомогу, а патріотів і націоналістів з-поміж них включати в ОУВФ, бо це теж наш нарібок, який живе справами Рідної Землі. Є помилка уважати їх всіх матеріялістами, які втекли лише задля кращого матеріяльного життя. Є такі, але є і ідеалісти. Треба підійти до них із серцем і через них скріплювати вплив на молодь за "залізною заслоною". Є знамениті люди серед тих, які залишилися у Польщі. Їх треба в'язати з нашим рухом у відповідний спосіб. Туди легко теж передавати технологію. Не забуваймо, що Лемківщина чи Холмщина - це корінні українські землі.

Створити осередок психологічної війни в Афганістані, чи Пакистані! Туди слати листівки, касетки, де будуть награні відповідні наші заклики, маніфести, пісні тощо, висилані теж бальонами. Пригадуємо, що на кордоні між СРСР і Афганістаном дійшло до збройного удару між совєтськими військовими частинами, коли старшина-москаль застрілив вояка немоскаля. Немоскалі відкрили вогонь і впало коло 80 вояків. Ситуацію треба використовувати, вносити національний фермент проти імперії у совєтські частини. Треба виготовляти різного роду листівки і заклики для ведення психологічної війни. Треба листівок до українців в Польщі й польською мовою до поляків, а теж історії України і ОУН-УПА по-польськи, щоб вказати на потребу спільного фронту, без якого не визволитися полякам, які мусять зректися претенсій до українських земель.

Адміністрація ЗСА тепер веде протирічну політику: фразеологічний тиск на москалів, а практично даючи їм допомогу кредитами, збіжжям, технологією, "культ-обміном". Фрази про людські права залишаються фразами, коли немає їх реалізації, сили пресії. Загра українською картою мала бути серйозною пресією на Москву і дійсно вона такою виявилася. Москалі зчинили паніку, змобілізували проти України, зокрема проти ОУН-УПА-УДП жидівський і нежидівський світ, у тому теж середовище ПУН-ІСНО. Досі ця група не відкликала наклепів на ОУН-УПА, 30-е червня 1941, голову УДП в "Новому Шляху", "Самостійній Україні", "Українсь-

кому Слові" тощо. В обличчі зневаги і знеславлювання героїчної епохи є виключеним будь-яка співпраця з організаціями-членами ІСНО. Мусимо втримати високе почуття націоналістичної і національної гідності і гордості.

Не змішуймося з нацистськими чи большевицькими коляборантами! Обороняючи невинних вояків, які прагнули боротися за Україну, на приклад у дивізії "Галичина", не обороняймо кол. коляборантів, які почали здійснювати пляни КГБ, а разом з ними пішов по пляну ворога Візенталь і ко. Не забуваймо засадничої справи: коляборанти знеславлювали ОУН-УПА, героїку нації, спільного фронту з ними не може бути. На еміграції це розрізнення починає затиратися, бо кол. коляборанти у важких часах зраджають ідею. Далі, опортуністів типу Шпорлюка, Боцюркова деякі часописи, що під нашим впливом, хвалять. Редактори не читають наших критичних статей на ці теми, не знають дій цих псевдонауковців. Наша сила в нашій принциповості!

Я. Ожонський

БІЛЬШЕ УВАГИ ЮНАЦТВУ ОУН!

Визнавши чітку мету - здобуття революційним шляхом Української Держави - Організація Українських Націоналістів від начал свого існування дбала про численні кадри, без яких немислима була б ефективна визвольна боротьба. Це було очевидне і тому першочерговим завданням Проводу ОУН була завжди праця над кадрами і плекання їх головно в Юнацтві ОУН, в широко розбудованій його мережі перед Другою світовою війною, під час неї, коли з перших днів була проголошена Українська Держава Актом 30-го червня 1941 року, яку не визнала Німеччина. Назрівала всенародна двофронтна війна України проти гітлерівської Німеччини та імперіалістичної Росії. Її центром була ОУН під проводом Степана Бандери з рішеннями на все кадрами, кадрами відданими на життя і смерть ідеї визвольної боротьби, кадрами неустрашими, все готовими на ризик. Такі кадри не з'явилися несподівано, припадково чи стихійно, хоч стихія боротьби проти окупантів їх мобілізувала, унаєвнювала. Але їх треба було виплекати, виховати, загартувати. Суворим стилем життя ОУН наснажила свої кадри, давши їм для твердої віри і сильного переконання - Декалог - і прообраз ідеалу націоналіста в Дванадцяти прикметах характеру і 44-ох правилах життя, основаних в Постановах Великих Зборів і Устрою ОУН. На тих фундаментальних істинах і правдах та правилах, кадри вбгали в себе крицеві характери і як організована сила українського Визвольного Руху під час Другої світової війни, були творцями героїчної епохи, що відома як Українська Національна Революція.

Ці кадри вирости в більшості з рядів Юнацтва ОУН, з юнаків і дівчат, які прагнули стати воїнами визвольної боротьби в рядах ОУН і знайшли до неї шлях, сприймали з захопленням її ідеї, старалися уподібнитися до її ідеалу, виконати її волю в щоденному житті і в практичній боротьбі з ворогами. Юнацтво воєнних років - то була золота молодь у нашій національній скарбниці, молодь, яка сама шукала і знаходила своє місце, найперше в мережі Юнацтва і вже тоді сама рвалася до чину, а згодом з почуттям особливої чести та з радістю, що Провід має довір'я до неї, впливалась у ряди активу, підсилюючи своїм допливом кадри ОУН, стаючи з посвятою на стійки, на фронт чолом проти ворога. Так у безпереривному чині ОУН, пройшли крізь її виховну систему десятки тисяч української молоді: юнаків і юначок, які вели війну проти окупантів і які сьогодні є епіцентром - єдиною силою Воюючої України та Батьківщині і у Вільному світі.

Широкорозгорненій праці в Україні над вихованням юнацтва сприяли, між іншим два чинники, а саме: дружнє гармонійне відношення між собою членства, тісна між ними співпраця й атмосфера посвяти, атмосфера почуття української потужності, величі та сміливості у визвольній боротьбі з сильними, озброєними по зуби, окупантами України. Ця атмосфера розбудила українську національну стихію, яку творили й розгортали юнаки і юначки, молодь України на своїх дужих раменах під знам'ям ОУН зі свідомістю одержимих подвижників грандіозного змагання з переважаючими силами ворогів, здобуваючи багатократно фізичну і завжди моральну перемогу.

Таких чинників, сприяючих вихованні нашої організованої молоді і юнацтва насамперед потрібно й тепер, коли унаслідуються міжусобиці в членів різних клітин нашої організаційної структури, коли спори й конфлікти між членами, переходять межі їх особистого відношення і стають загальновідомі у наших рядах, коє що марнотратно зуживається час і енергія ширшого, нераз, гурта людей. В багатьох місцях потрібний зворот до примірного відношення членів між собою, до творчої й дружньої співпраці, бо гармонійне відношення і добрий приклад праведного життя буде завжди сприяючим чинником у вирощуванні молодих кадрів ОУН. І другий вагомий чинник, це створення і плекання атмосфери, що ми є у грандіозному бою із кратно сильнішим ворогом-окупантом, з москалями, і здобуваємо одну за другою моральні перемоги, які роблять Україну міжнародним чинником. Щоб таку атмосферу створити, необхідно вийти з коловороту громадської заангажованості так далеко як це можливо і стати трубадуром, голосником ідей ОУН, щоб популяризувати в масах здобутки й досягнення ОУН на її теперішньому етапі, щоб широко було відомо про те, що ОУН є далі в нестримному поході, що веде далі успішно боротьбу проти ворога-окупанта України. Переконаність в тому усього нашого членства буде творити мобілізуючу атмосферу в ОУН для юнаків і юначок, для української молоді й молодого членства, буде побудником для одних, шукання шляхів до ОУН для других, віднаходження себе в ідеалі члена ОУН і воїна на позиції української революційної боротьби, яку догляне кожний і нею захопиться в атмосфері унаочненого членством грандіозного змагу ОУН.

Вказуючи на вагомі сприяючі чинники, треба наголосити деякі справи юнацтва, яке зараз у рядах юнацької мережі. Цьому юнацтву треба присвятити більше уваги по лінії виховання й практичної роботи в ОУН. Якщо йдеться про виховно-вишкільний матеріал, то маємо його доволі у наших виданнях, а програма і методика праці з юнацтвом є зібрані і ясно представлені в підручнику, що відомий в нас під заголовком "Іди за мною". Є це книжечка напрямних праці з Юнацтвом ОУН. Виховники можуть і дещо від себе включити в запропоновану в книжечці програму, але не надто експериментального порядку, який часто зупиняє виховно-вишкільний процес. До програми добирати героїчного змісту матеріал, героїчні приклади для формування юнацтва в ідеалі ОУН.

Сходини юнацьких звен мусять бути систематичні, не рідше, як раз на два тижні, за зразками, які свого часу були подані в Бюлетені Юнацтва. Практичні зайняття мають іти по лінії потреб ОУН, головню акцій, для яких є много нагод і потреб, а вони загартовують молодих людей в організаційній роботі. Їх може виконувати юнак самото або цілим звеном. Форми акцій хай вишукує самото юнацтво.

У зв'язку зі старінням кадрів, а теж із причин заповільного допливу молодого членства в ряди активу, звертається увагу проводам усіх організаційних клітин, щоб дали більше уваги юнацтву, поповнюванню молодими членами кадрів ОУН, щоб вдержати в активному стані широкорозгалужену діяльність нашої Організації.

ОУН - СМЕРТЕЛЬНИЙ ВОРОГ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ
І АВАНГАРД НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

/Пресова офензива Москви проти ОУН в першій половині 1985/

Організація Українських Націоналістів-революціонерів діє і бореться за Українську Самостійну Соборну Державу. Московським окупантам не вдалося знищити ОУН за десятки років страшної тиранії. Лише в першій половині 1980-их років московські окупанти поширили проти ОУН не менше п'ятсот пресових статей тиражем кількох мільйонів примірників, видали друком кілька книжок і брошур, випродукували фільми, витратили десятки мільйонів рублів на диверсійно-агентурне поборювання ОУН та дезінформацію на Заході. Проти ОУН працюють на повних державних посадах сотні висококваліфікованих спеціалістів КГБ, пропагандивного апарату, фальшивників історії, нищення української культури, агентурного пенетрування західних суспільств для поборювання ОУН і з Заходу та для ширення культ-обману українського народу і вільного світа.

Свій головний ідеологічно-пропагандивний наступ москалі спрямовують на державницько-незалежницьку політику ОУН із її чіткою концепцією національно-визвольної революції та на ідеологічно-програмові заложення ОУН. Зокрема московський наступ іде в таких напрямках: а/ утотожити революційну ОУН з тими групами українців і з установами, які були створені гітлерівською Німеччиною або з нею коляборували для боротьби проти більшевизму; цим обманом хочуть скомпромітувати ОУН; б/ переконати західні держави, що Українська Держава, відновлена Актом 30 червня 1941 р. - це продукт гітлерівської Німеччини, а тим самим, її основники - коляборанти нацистів; в/ пропагування брехні, що ОУН і УПА поповнили "воєнні злочини" проти жидів, щоб у жидів викликати ненависть до українців та поборювання ОУН на Заході при допомозі жидів; г/ переконати Захід, що визвольна концепція ОУН неодмінно мусить довести до викликання атомової війни, а тому Захід не повинен піддержувати ОУН. Аналіза пропаганди про ОУН, веденої російськими імперіялістами, безсумнівно переконує, що для москалів головною ворожою силою в українським народі є ОУН під проводом д. Ярослава Стецька.

У імперських "Вістях з України", ч. 5 /1985/, москалі не можуть стерпіти виступу дост. амбасадорки ЗСА до ОН п-і Джін Кіркпатрік на конгресі УЖКА, бо це форум "ОУН-УПА-батальйонів Нахтігаль-Роланд-дивізії СС Галичина". Також дісталось посадникові Нью-Йорку Едвардові Качові за його промову, в якій п. Кач "гаряче закликав продовжувати боротьбу за незалежність України." Зазначимо, що "Вісті з України" видавані колоніальними органами виключно для еміграції й Заходу.

У "Літературній Україні" з 24 січня 1985 поміщена велика стаття-рецензія на брошуру ренегата-запроданця Москви Марка Терлиці /Петро Кравчук/ з Торонта /"Ось вони - докази"/, в якій атакується "оунівських верховодів", як гітлерівських коляборантів і воєнних злочинців, свідомо змішуючи ОУН з іншими групами. Найлютішим ворогом Москви є "верховод бандерівської ОУН Стецько", якого "вітає усміхнений президент ЗСА - Роналд Реген." Терлиця-Кравчук відкрито пише, що завданням його брошури є протидіяти до виявів на Заході симпатій до ОУН. Тому він свідомо бреше про "документальне відтворення історії вірного служіння нацистській Німеччині прем'єра кількаденного маріонеткового бандерівського уряду... Зустрічаючись зі Стецьком і... йому подібними чи то у Білому Домі, чи у Культурному центрі однієї з бандерівських організацій в місті Воррен, Мічіген, Р. Реген знаходить для них найкращі слова, називаючи їх совістю, уособленням мрії Америки, заявляє про те, що він гордий бути з ними сьогодні і завтра." Зрадник не може цього стерпіти.

"Аргументом" про нібито коляборацію ОУН, очоленої Степаном Бандерою і Ярославом Стецьком на початку сорокових років, з нацистами є... створення гітлерівцями УЦК під кер. проф. В. Кубійовича! Терлиця описує діяльність справжніх коляборантів, замовчуючи їхні прізвища /за винятком В. Кубійовича і У. Самчука/. Зате Терлиця відмічує ред. Богдана Кравціва, як "бандита пера", фальшуючи правду, що ред. Кравців від липня 1941 р. був ув'язнений гістепівцями та він був талановитим націоналістичним поетом і журналістом.

Справжнім бандитом пера є Терлиця-Кравчук, який підсуває митр. Андреєві Шептицькому ярий фальсифікат, що вітає нацистів, але цитує фрагмент з "пастирського листа" Митрополита з приводу відновлення Української Держави.

Хитро жонглюючи фактами, агентурний вислужник пов'язує "похідні групи ОУН, легіони Нахтігаль і Ролянд" і УПА з... нацистами, несовісно промовчуючи, що саме нацистські окупаційні органи жорстоко винищували Похідні Групи ОУН, зліквідували Дружини Українських Націоналістів і боролися проти УПА.

У "Вістях з України" ч. 7 за лютий 1985, нападається на статтю Марії Галабурди-Чигрин у "бандерівському тижневику Шлях Перемоги", бо авторка розкриває москвофільську освітню політику в Україні. Зате, КГБівська газетка вихваляє відомого звеличника "культ-обміну" з Торонта, Юрія Джуравця, який захоплений тоталітарним насаджуванням в Україні російської освіти і виховання.

Повища стаття пов'язана з рецензією москаля Д. Остряніна в "Радянській Україні" з 9 лютого 1985, п.н. "Радянська інтелігенція: реальність і фальсифікації". Це пропагування книжки М.Е. Добрускіна "Несостоятельность антикоммунистических концепций роли советской интеллигенции." Книжка і рецензія реагують на ширення українського націоналізму в колах української інтелігенції на Рідних Землях. Расист Острянін лютує, що український націоналізм "підриває непорушну братню дружбу радянської української інтелігенції з російським народом, його інтелігенцією."

"Робітнича газета" з 14 лютого 1985 помістила "Чітку відповідь" націоналістам редактора "Ленінської правди" з Сумів /! Це північно-східна Україна/ Автор хвалить книжку Юрія Римаренка "З ким і проти кого", як твір дуже на часі для боротьби проти українського націоналізму. Він правильно твердить, що "націоналізм є залятим ворогом" російської імперії. Йому страшно "лицарі хреста й тризуба"! Відмічується, що Римаренко "узагальнив досвід партійних організацій Львівської, Чернівецької і Хмельницької областей" у поборюванні ОУН-УПА ще від 1940-их років. Це значить, що окупанти вивчають досвід і мають до діла з діями ОУН на землях, які до 1939 року були під польською, румунською і російською окупацією. Мова не про минувшину, а про використання досвіду минувшини в сучасній боротьбі колоніального режиму з ОУН: "Червневий /1983 р./ Пленум ЦК КПРС підкреслив, що треба ясно уявляти, в якій формі і по яких каналах намагається протягти до нас противник чужі нам погляди, давати його вилазкам своєчасну й доказову відсіч..."

В "Літературній Україні" з 14 лютого 1985 є стаття проти туриста-студента Юрія Ткача з Мельбурну, Австралія, якого, мовляв, КГБ розкрило як "оунівського емісара", пропагатора боротьби за українську державу. Його дід, Дмитро Нітченко, відомий як Чуб, походить з Харківщини, дописувач до оунівських видань. Юрій Ткач мав очолювати "молодіжну оунівську організацію" у Мельбурнському університеті. Бачимо, як москалі бояться ідей українського націоналізму, навіть в уособленні одної особи.

Імперська пропаганда десятитисячний раз вмовляє українському народові, що "націоналізм - ворог народу", "на могильнику українського націоналізму вже давно убито останній осиковий кіл!" - А ось цей націоналізм далі дається москалям взнаки: в районній газетці "Колгоспне життя" в Бучачі, з 15 лютого 1985, з'явилася велика стаття В. Фарила, який пише, що він "вже частково спокутував провину" своєї довгорічної приналежності до ОУН-бандерівців в селі Стара Ропа, Старосамбірського району. Був на засланні. Його районowymi зверхниками в ОУН мали бути Василь Піцик і Василь Хома. Минули десятиліття. Ніби "вже очищена земля від поборників хреста, меча і бандерівської закрутки". Але ні - ОУН далі бореться проти москалів, бо КГБ вислало до Канади зі села Стара Ропа Мирона Касюхничча, очевидно з завданнями рекрутувати агентів і організувати п'яті колони і диверсійну сітку. Але агентові не повелось, бо там несподівано його пляни розкрили оунівці. Йому закинули агентурну роботу і зраду України. І саме повищою статтею, Фарило шантажований КГБістами, борониться, щоб його не посуджували, що він далі націоналіст-бандерівець.

Окупаційна "Літературна Україна" з 21 лютого 1985 р., присвятила більшу статтю книжці Ю. Римаренка "З ким і проти кого". Видно москалі затривожені, що в Україні їхній вплив меншає, бо "кожна втрата чи недоробка в цій царині завжди відчутна, незайняту нами територію неодмінно опосідає ідейний ворог." Постійно журяться "націоналістичними недобитками", яких ніяк не спроможні "добити", настільки сильний і життєтворчий націоналізм! Вважають, що не досягнули остаточної перемоги тому, що трактували "націоналізм на короткій історичній дистанції, льокально", як "вислужника фашизму". Показується, що це був примітивний і фальшивий підхід. "Петлюрівщина" двадцятих років була тим самим виявом українського націоналізму, що й ОУН в тридцятих, сорокових і пізніших десятиліттях. З автором можна б в одному погодитися, що "Солженицин, відвертий ворог не лише суверенності українського народу, але також його культури /"малоросійсько-хохлацької" та "гопацько-шароварської" за його словами/."

У "Вістях з України" ч. 8 за лютий 1985, передрукований з "Прикарпатської правди" "лист" священика УКЦ М. Матійціва, якого КГБ ідейно зламав, від якого довідуємося, що підпільна Українська Церква живе і сильнішає, бо є в тісній злуці з ОУН-бандерівцями. Ця злука цілей триває від часів митр. Андрея Шептицького, який благословив Українську Державу 1 липня 1941 року. Матійців згадує о. д-ра І. Гриньоха, який "прилагодився при митр. Шептицькому довіреною особою від бандерівського проводу і капеляном УПА." Провідником ОУН "був один з її керівників, син уніятського священика - С. Бандера." Матійців твердить, що священики нероз "брали в руки автомат" і ставали до боротьби з наїздниками. Ще згадує заклик патріярха Йосифа: "Нема в історії Церкви посіву без наполегливої праці і навіть крові..." Він змушений окупантами "засудити діяльність душпастирів греко-католицької Церкви, оунівців", яких "нішнім оунівським зверхником є Я. Стецько."

В цьому ж числі "Вістей з України" є стаття "Грубе порушення норм міжнародних відносин" цим, що президент ЗСА, Роналд Реген прийняв у Білому Домі 19 липня 1983 р. голову Українського Державного Правління Ярослава Стецька. Отже Москва затривожена і погрожує Вашингтонові зірванням дипломатичних відносин, якщо Вашингтон буде прихильно ставитися до ОУН. Значить, політична діяльність ОУН ефективна!

В київському журналі "Людина і світ" за лютий 1985, москаль О. Уткін алярмує в статті "Фальсифікатори за роботою" про "інформаційно-пропагандистські" успіхи в Україні "уніятських клерикалів й українських націоналістів", проти чого виступив сам генеральний секретар КПСС,

Константін Черненко на пленумі ЦК КПСС, 14 червня 1983 р. Уткін незадоволений, що в Україні і у світі шириться правда про СРСР, як про антирелігійну тоталітарну державу, при цьому він стверджує, що російська православна Церква там дозволена режимом тому, що вона сприяє політиці СРСР. Цей факт він називає свободою релігії в СРСР! Для цього Уткін покликається чомусь на Леніна, який казав: "законність не може бути Калужкою і Казанською, а повинна бути єдина всеросійська і навіть єдина для всієї федерації Радянських республік." Це ярий єдинонедільський принцип.

В "Робітничій газеті" з 28 лютого був репортаж про нововипродукований фільм "Зрада - їхнє ремесло". Це пропаганда проти ОУН і УПА з приводу розкриття окупаційним режимом сімох українських підпільників і їх засуд на смерть.

В "Літературній Україні" з 28 лютого, пробують в тисячний раз пов'язати Українську Державу, відновлену Актом 30 червня 1941 р., з агентурною роботою гітлерівської Німеччини. Стаття В. Стиркула передрукована в КГБівських "Вістях з України" з 13 березня та в англomовнім випуску. Спрепаровані фальшиві дані про Богдана Кравця, Олександра Гай-Головка і Миколу Степаненка. Українську Державу 1941 року катєбіст окреслює як "проголошення фашистським абвером і бандерівською ОУН". І далі: "Бандерівсько-стецьківський уряд - ефемериди проіснувала заледве кілька днів і був розпущений як такий, що виконав основні завдання, покладені на нього фашистськими зайдами." /Порівняй велику схожість повищої фразеології до мельниківських публікацій проти ОУН-УДП! /

В журналі "Жовтень" за лютий 1985 поміщений великий памфлет "Чому чорти не бояться Бога", в якому доказывается тісну співпрацю Української Католицької Церкви з ОУН-УПА. І УКЦ під керівництвом митр. А. Шептицького, і бандерівці були в 1940-их роках нібито виконавцями фашистсько-гестапівських злочинів. Автор звертається до жидів, що вони не звернули своєї уваги на "злочини" бандерівців проти жидів, "забули єврейські сіоністи", а це тому, що вони є "сучасними ізраїльськими фашистами". Найогиднішими словами чекіст опльовує мучеників за Христа і Україну владик УКЦ: митр. А. Шептицького, єпископів Григорія Хомишина, Івана Лятишевського та священників - героїв і борців в рядах ОУН і УПА.

В тому ж числі "Жовтня" є рецензія на російську книжку В.І. Масловського "В боротьбі з врагами соціалізму, 1939-1950". Москаль признає, що боротьба з масовим визвольним рухом ОУН-УПА під "головнокомандувачем" ген. Романом Шухевичем-Чупринкою йшла до 1950 р. Натхненником ОУН-УПА був Дмитро Донцов /"теоретик українського фашизму"/. Автор подає такі факти: від лютого 1944 до січня 1945, ОУН-УПА провели в Україні 3287 збройних акцій, а протягом 1945 року - 3224 акції, "спрямовані на знищення радянського активу". Лише в другій половині 1944 р. націоналістичні війська вбили в кол. Станіславській області 2785 большевиків. За неповних два роки /1944-1945/, ОУН-УПА зліквідувала на Волині 2000 москалів і їхніх вислужників. З літа 1944 по травень 1946, в Львівській області бандерівці знищили 5088 ворогів.

Масловський наводить директиву ЦК КП/б/У з 1943 р. про напрямні пропаганди проти ОУН-УПА: мовляв, до УПА включилися не лише націоналісти, але й всі ті, хто хотів боротися проти гітлерівської Німеччини. Зате, "до керівництва УПА пролізли німецькі агенти-бандерівці", які "обдурили рядових учасників цих загонів". Вплив такої дезінформаційної директиви помітний в деяких писаннях мельниківських авторів, в т. зв. спогадах Боровця-Бульби "Армія без держави", в М. Подворняка "Вітер з Волині" і в "творі" нібито Данила Шумука "За східним обрієм" чи пак "Пережите і передумане" в обрібці гришківського УРДП. Автор признається, що

"боротьба була важкою, виснажливою." Цю боротьбу вірно окреслюється, як "непримиренну війну двох світів." Книга Масловського "зайняла своє місце на барикадах ідейного бою, який точиться постійно, не стихаючи ні на мить."

В "Українському історичному журналі" за лютий 1985 є велика стаття О.М.Вовка п.н. "Уніятська клерикальна реакція - знаряддя антикомунізму". Автор алярмує про ріст Української Церкви в Україні: "питома вага релігійної пропаганди збільшується." Це тому, що українська підпільна Церква має піддержку націоналістів-бандерівців, бо "українські націоналісти і уніятські клерикали завжди наголошували на єдності своїх цілей і поглядів... Сучасний католицький і націоналістичний рух є найновішим хрестовим походом. Меч і хрест - ось надія народів і людства на краще завтра." Так мав заявити священник УКЦ М. Конрад в 1930-их роках. Цитати взяті з "бандерівського видання Визвольний Шлях" і з "Християнського Голосу".

Окупанти затривожилися, якщо запровадження християнства в Україні відзначатимуть об'єднано Українська Католицька Церква, "митрополит Української Автокефальної Православної Церкви Мстислав" і ОУН під проводом Ярослава Стецька. На цю тему є стаття у "Вістях з України", ч. 11 за березень 1985. Її треба трактувати як директиву КГБ для своєї агентури на Заході, яка має завдання не допустити до такого об'єднаного виступу революційної ОУН і Українських Церков.

Ця сама директива Москви широко розпрацьована двома експертами "філософських наук" /читай:Дезінформу КГБ/ в київському місячнику "Людина і світ", чч. 3 і 4 за березень і квітень 1985. Головним об'єктом атаки є бандерівці, бо їх "ідейним спільником" був пок. патріарх Йосиф. В статті подана аргументація, яку треба вживати проти постанови одностайного фронту Українських Церков і ОУН, а теж проти злуки Українських Православних Церков в одну і як ширити конфлікти всередині УКЦ між "помірованими" і "екстремістами"-бандерівцями. Гостро атакують "Визвольний Шлях" /"рептилька"/, Союз Українців у Великій Британії /"реакційний"/, "бандерівську газетку Шлях Перемоги" і лондонську "Українську Думку". Зате вихваляється лондонського єпископа Августина Горняка, вирізняється одну статтю критично-негативного характеру про похорон патріарха Йосифа, друковану у філадельфійській "Америці" та наводиться статтю у вінніпезькій "Українській Голосі" з 24 вересня 1984 проти спільного відзначення 1000-ліття українського християнства Українською Греко-Православною Церквою і Українською Католицькою Церквою. Автори-спеціалісти Дмитро Корецький та Іван Мигович дораджують своїм агентам на Заході піддержувати всередині українських Церков анти-єкуменізм при допомозі аргументу про "примат християнської парафії", піддержкою кол. колябо-рантів з берлінського УНО проти націоналістів-бандерівців /!/, піддержуванням проти-католицьких емоцій між православними, та піддержкою "неекстремістської частини українських буржуазних націоналістів" проти ОУН, очоленої д. Ярославом Стецьком, проти "уніятсько-оунівських ультра". Піддержувати цих католиків, які виступали проти пок. патріарха Йосифа /!/, мовляв, з огляду на "амбіційність цієї одіозної фігури" і за "його альянс з бандерівцями". Атакується постанови VI ВЗ ОУН з 1981 р. в релігійно-церковній ділянці. Значить ці постанови правильні.

1984-го року вийшла в київському "Політвидавці України", 293-сторінкова книжка І.І. Миговича, призначена спеціально для поборювання християнського націоналізму, оформленого в постановах IV ВЗ ОУН/1968 р./ Книжка має назву: "Клерикальний націоналізм на службі реакції". Рецензію на цю пропагандивно-диверсійну публікацію написав москаль П.А. Петляков із Чернівців в "Українському історичному журналі" за березень 1985.

Автор просліджує "виникнення альянсу уніятської Церкви та українського націоналізму", промовчуючи, що подібний "альянс" є в Україні між українськими націоналістами і православними українцями. Ознаками християнського націоналізму, на думку Петлякова, є: "антирядянщина, неприховане русофобство і патологічна ненависть до комунізму." Він оспорує "клерикально-націоналістичну теорію нації", тлумачену як "продукт божого творіння". Книжка появилася тому, що москалі бачать велику "актуальну теоретичну та політико-ідеологічну проблему" боротьби з християнським націоналізмом в Україні, який міцніє і шириться. Петляков не зовсім задоволений книжкою, бо її автор не додає небезпеки для імперії також з боку українців-православних та "всебічна кількісна і якісна характеристика /Української підпільної Церкви в альянсі з націоналізмом/ майже відсутня." Додамо, що лише революційна ОУН з-поміж українських угруповань має в своїх ідеологічно-політичних заложеннях чітке позитивне становище до християнства й українських Церков.

Весною 1985 р. вийшла в львівському видавництві "Каменяр" брошура А. Сідяка п.н. "Банкроти", в якій показано кілька КГБівських акцій проти ОУН - "українських націоналістів з так званих Закордонних Частин Організації Українських Націоналістів, а також Антибольшевицького Бльоку Народів". Головним об'єктом клевети є дост. Ярослав Стецько. Брошура повідомляє про провокацію зааранжовану з Михайлом Кухтяком, а далі, хвалить переловлення "зв'язкових" ОУН - Ірини Зеленої, Ярослава Добоша, Андрія Климчука. КГБ сигналізує проти небезпеки розбудови в Україні "оунівської власної агентури". Чекист досить відкрито стає в обороні "давніх ідейних ворогів" Ярослава Стецька і Степана Бандери - мельниківців, і уболіває, що "СКВУ - об'єкт зазіхань керівників ОУН-АБН" і намовляє опонентів ОУН не допустити до переваги впливів ОУН в СКВУ!!

У своїй психологічно-диверсійній боротьбі проти ОУН, Сідяк намовляє вживати "психіатричний аргумент", наприклад, закид манії величності /"Ярослав Стецько твердить, що його особа є другою після Ісуса Христа"/. Таке психіатричне збочення провідників ОУН нібито задокументоване в постановах VI. Великого Збору ОУН. /В цьому сенсі були статті проти ОУН в одній церковній газеті з Філадельфії та в УРДПівських "Українських Вістях"!/ Рекляма брошури Сідяка була в "Вістях з України", ч. 16, квітень 1985.

Багато-мовним є пропагандивний репортаж, що появилася в окупаційній пресі про збори в клубі села Старе Місто на тему "Вирок виносить народ". Це одна з сотень агітаційних імпрез проти бандерівців, що постійно відбуваються по всій Україні, бо ОУН-УПА були активні "довго в післявоєнний період". Великі розміри пропагандивної кампанії вказують на те, що українські націоналісти-революціонери досі не дають окупантові спокійно зажити. На "мітингах" виступають секретарі КП/б/У, "ветерани праці комунізму", вчителі початкових і середніх шкіл, "молоді робітники" /що вказує на "зараження" молоді ідеями українського націоналізму/. На закінчення зборів, учасники змушені ще оглянути проти-ОУНівський фільм, як наприклад, "Кінець операції Велика Ведмедиця".

В Москві, з нагоди відзначування 115-ої річниці з дня народження В.І. Леніна, виголосив довшу промову один із московських ватажків, Г. А. Алієв. Він звеличив "великий російський народ", як "душу і серце" СРСР, що "був і залишається прикладом самовідданості у творенні нового суспільства /читай: расистської імперії і тюрми націй/, у боротьбі за утвердження ленінських ідеалів." В шовіністичному патосі, Алієв бачить месіянistiчну ціль російської нації, що має панувати над світом. Рівночасно, він наголосив необхідність "виховання нетерпимого став-

лення до будь-яких проявів націоналізму" уярмлених Росією націй, зокрема української. Цей підголосок нового царя Міхаїла Горбачова закликає викликати дикі ірраціональні гони в російському народі для жорстокого і безпощадного винищення других націй. Горбачовська верхівка почала відкрито наголошувати вищість російської нації над всіма іншими./Гляди: "Робітнича газета", ч. 94, 23 квітня 1985/

В квітневому числі /за 1985/ "Українського історичного журналу" є войовнича стаття Л.П.Нагорної проти українського націоналізму. Вона наголошує "протиборство", тобто безкомпромісову ворожнечу між "пролетарським інтернаціоналізмом" москалів і націоналізмом неросійських націй, які змагаються відвоювати свої суверенні держави. Нагорная закликає окупаційний режим всіма доступними засобами не допустити до "вкорінення націоналістичних поглядів в свідомості советських людей" і вказує "на необхідність розвивати політичну пильність, непримиренність до ворожих поглядів." Вона турбується тим, що в світі "давно вже стало своєрідною модою писати про 'всесильний вірус' націоналізму, який, мовляв, всюдисущий." Авторка признає, що "серед характерних прикмет світового розвитку в сучасну пору є загострення національного питання." На її думку, західні політологи "всіляко вправляються у домислах щодо майбутньої 'дезінтеграції' СРСР на тій, мовляв, підставі, що такою є загальна закономірність світового розвитку." Нагорная бачить найбільшу загрозу для російської імперії з боку українського націоналізму, в консолідації національних сил "на тлі підготовки до спільного святкування націоналістами і церковниками 1000-ліття християнства" в Україні. У висновку, Нагорная перехваливши "розв'язання національного питання" російськими імперіялістами, всетаки твердить, що це "ніякою мірою не означає, що національне питання взагалі зняте з порядку денного." Навпаки, треба "непримиренности до будь-яких проявів" націоналізму в Україні. Значить націоналізм живий в українському народі!

Редакційна в англomовних "Вістях з України" за травень присвячена очевидно атакуванню ОУН, що це фашистська чи пак нео-нацистська організація. Цитуються статті з "Визвольного Шляху" і "Шляху Перемоги". На закінчення наводиться проти-ОУНівське твердження московського вислужника Андрія Білінського!

В "Жовтні" за травень 1985 є прислана з Києва стаття п.н. "Чаша трутизни" для оплюгавлювання і знечещування зростаючого в Україні християнства і націоналізму. Автор твердить, що Українська Церква і ОУН діють впарі, зокрема від часів, коли в першій половині 30-их років провід ОУН перебрав "син уніятського священика з Прикарпаття Степан Бандера." Москаль пригадує, що "23 жовтня 1933 р., бійовик ОУН Микола Лемик убив секретаря советського консульства у Львові Андрея Майлова", нібито у відплату за "припинення ворожої діяльності викритої 1930 р. так званої Спільки Визволення України - СВУ", якої існування і діяльність автор признає. Чекіст замовчує, що чин Лемика був для за протестування проти народобивного штучного голоду, що його москалі зорганізували в Україні. Стаття переповнена всякого роду брехнею: Степан Бандера "служив в УГА" /тобто 9-10 річний/, націоналісти вбивали своїх власних провідників: "1938 року в Роттердамі був убитий керівник ОУН Євген Коновалець, а замість нього ОУН очолив його наступник Андрій Мельник"/!!/ Це стара байка, що полк. Євгена Коновальця вбили члени ПУН на наказ з Берліна, а не московський агент. Іншою інтенцією статті є поширювання конфліктів між українцями-католиками і українцями-православними на основі рецепти: УКЦ - ворожа агентура, а православні мають проявлятися в рамках російської імперської православної "церкви". Православних підбурю-

ють аргументом, що, мовляв, УКЦ і ОУН хочуть накинати українському народові ворожу неволю з їхніх баз на Західньо-Українських Землях і на Закарпатті.

Що досі ОУН активна в Україні каже "лист до редакції" М. Головачука, поміщений в бучацькій районній газетці "Колгоспне життя" з 26 травня 1985 р. Це зломаний чекістами націоналіст, якого засудили були на довгі роки заслання та дозволили повернутися на рідні землі після "остаточного покінчення з бандерівцями в нашому краю." Але з його листа довідуємося, що є "сьогоднішні дрібні залишки" ОУН, проти яких КГБ заставило його "виступати на тематичних вечорах по розвінчуванню ідеології українського націоналізму", на яких-то вечорах він "почувається завжди якось незручно. Але говорити треба", бо до цього його змушують чекісти.

В київській "Літературній Україні" з 30 травня 1985 р. була велика стаття-памфлет п.н. "Сум 'бандеріяди'" - це з приводу смерти бл. пам. патріярха Йосифа. Найперше, московський шовініст з ненавистю накидається на покійного Ісповідника Віри за те, що Їх Блаженство "благословляв бандерівців" в боротьбі проти окупантів. У змаганні за патріярхат УКЦ, Блаженніший Йосиф найбільше покладався на "надійніших давніх друзів бандерівців!" Автор наводить різні сфальшовані цитати відомих діячів, які нібито дорікали Патріярхові за те, що Їх Блаженство "йшли за бандерівцями... Не сліпа дружба зв'язувала Сліпого з бандерівцями: все життя живився він їхньою підтримкою... І 1975 року підтриманий бандерівцями, оголосив себе 'патріярхом Йосифом І'..."

У "Робітничій газеті" з 4 червня 1985 р. є рецензія "Фальшиві версії" якогось "кандидата історичних наук" В. Євтуха на нову книжку В. П. Чередниченка і В.П. Трошинського "Світло великої перемоги не потьмяніє". /Львів, Каменяр, 1984/ Це чергове паплюження українських націоналістів, "ідеолога націоналізму Д. Донцова та його послідовників", УВО і ОУН. Автор розрізняє: "Та й пам'ять народна по загиблих від рук оунівців, мельниківців, інших запроданців не дозволить видати бажане за дійсне." Відмітимо, що москалі завжди вживають формулу "жовто-блакитний прапор", а ніколи синьо-жовтий на окреслення українського національного прапора, щоб наголосити, що "жовто-синій" - це прапор ЗУНР, вживаний в 1940-х, ПУН і УЦК, а синьо-жовтий - це прапор Української Держави 18-их і 41-их років, прапор ОУН-УДП-УГВР-УПА і визнаваний всією еміграцією.

У московських "Известиях" з 7 червня 1985, видрукований спогад про якусь Настасью Васильєвну Оласку із села Мале Вербче Ровенського району якої чоловіка, голову сільського совєта, зліквідували 7 червня 1944 р. українські націоналісти. Дивно, що ця Настасья у відплату рішила вступити до ком-партії аж 1951 року! Чому шойно сім років пізніше? "Известия" це офіціоз ССРСР, що розходиться по всій імперії та по світі, але пише про дії ОУН-УПА! Значить, москалям не під силу замовчати існування українського націоналістичного руху - бандерівців.

В періодику "Жовтень" за червень 1985 є рецензія на російську книжку С.А. Макаруча п.н. "Этносоциальное развитие и национальные отношения на западноукраинских землях в период империализма", виданій у Львові ще 1983 р. Видно рецензенти чекали на опінію з Москви. Це нарис розвитку життя і націоналізму на українських землях, які до 1939 р. були під польською окупацією, поданий очевидно з позиції російського лєнінського імперіялізму. Для рецензентів головне переконати читача, що націоналісти були "запроданцями" німців та ворогами "польського і російського народів" /не польських і російських імперіялістів!/. Признають, що "більшість керівного складу КПЗУ складали люди, які довгий

час були в Росії під большевизмом, тобто згодом були вислані за ЗУЗ і ПЗУЗ, як большевицькі агенти. Але рецензенти критикують автора за згадку про загибель 1 липня 1910 р. Адама Коцка у Львові і його похорон 4 липня 1910 р., називаючи його "ватажком" українського студентства.

Обидва випуски КГБівського дезінформаційного бюлетеня "Вісті з України" по-англійськи за червень 1985 присвячені провокаціям проти ОУН: Дружини Українських Націоналістів обвинувачується за "воєнні злочини" у Львові 29 червня 1941 р. /промовчують большевицькі масакри тисячів українців по всіх окупованих ними містах України/, УПА очорнюється за 3289 "злочинів" від лютого 1944 до січня 1945, провідникові ОУН Степанові Ленкавському пришивають різні ганебні вислови і т.п. В ч. 25 атакується, цитуючи "Шлях Перемоги", президента Роналда Регена за його відвідини Українського Культурного Центру в Воррен, Мічіген, де приміщується осідок Світового Українського Визвольного Фронту. Президентові Регенові дорікають за висилку привітів для УККА і ТУСМ, бо це "бандерівці - екстремні націоналістичні угруповання" /видно, не такі вже для Москви небезпечні "не-екстремні" націоналістичні угруповання!/. І вдруге цитують "Шлях Перемоги" та "Визвольний Шлях" зі статті голови Проводу ОУН, д. Ярослава Стецька. Для опрокинення ОУН наводять цитати з чикагівського "Українського життя" /!/.

В червневому числі районової большевицької газетки "Зоря комунізму" в Чорткові поміщений запальний лист-протест проти того, що пошта розповсюджує до колгоспів видання ОУН-бандерівців. Колгоспники читають ці видання. Аж треба було тиску окупаційних властей, щоб "сільський сход" засудив бандерівців, а "журналіст" Петро Ковальчук, член Співки журналістів ССРСР, з міста Заліщики, написав обширний памфлет, в якому накидається на конференцію АБН-ЕРС в Лондоні, на виступи дост. Ярослава Стецька і мгр. Слави Стецько, кількакратно атакує Святослава Караванського за його виступ в Лондоні й американського генерала Сінглауба. Видно, діяльність ОУН цікавить людей і в Чорткові і в Заліщиках, що чекіст мусить цю діяльність опрокидати.

Московська психологічно-пропагандивна офензива проти ОУН проходила 1985 р. по всій соборній Україні! Київська "Радянська Україна" з 20 червня повідомляла про "збори громадськості району" в Улянівці /кол. Грушка/ Кіровоградської області на Правобережжі, на які зігнано біля тисячі осіб для винесення резолюції проти ОУН, як "воєнних злочинців", які нібито в 1944 р. мали там вимордувати жидів і вбили захоплених большевицьких партизанів, насланих з Росії, як теж вбили 12-річну російську дівчинку. Це для викликання ненависти росіян до українців! Цю резолюцію вислано до през. Р. Регена і до уряду Великої Британії з вимогою видачі "воєнного злочинця", хоч самі не знають як він називається: або "Мишоловка" або "Михоловка", і не знають чи той "злочинець" проживає в Англії чи в Канаді, але до 1946 р. мав перебувати в Чехо-Словаччині /!/. Ясно, що кампанія оркестрована з Москви, щоб впливати на москалів і на жидів і різні наївно-гуманітарні душі на Заході, наставляючи їх проти ОУН і проти сприяння західними державами визвольній боротьбі уярмленого Росією українського народу. Репортаж признає, що в 1944 році ОУН вела масову визвольну боротьбу на Осередньо-Центральних Українських Землях і завдавала поразок большевицьким партизанам. Лише в Грушківському районі /тепер Улянівський/, ОУН знищила в 40-их рр. 1500 "радянських громадян", тобто московських зайдів і їхніх запроданців! Основний пункт провокації, що ОУН нібито допомагала німцям в березні 1942 р. винищувати жидів, але в той час німці брутально винищували саме сітку ОУН. Явна московська брехня!

Багатомовною є стаття в "Літературній Україні" з 27 червня 1985, опанована страхом, що Захід може дійсно дати серйозну підтримку національно-визвольному рухові українського народу, зокрема ОУН. Тому автор береться скомпромітувати саму визвольну концепцію ОУН, що нібито ОУН - це "безумці, які ставлять на атомову війну". Атакують Степана Бандеру, що 1959 року закликав світ знищити більшовизм у зв'язку з прийнятим Конгресом ЗСА законом про "тиждень поневолених націй". Цитують уривок зі статті в "Шляху Перемоги" з 1 травня 1983 р.: "Заходові залишається лише один вихід із ситуації, що склалася, - відкрита конфронтація чи відкрита війна з Росією." /зі статті пок. Л. Рихтицького/ Накидаються на нашого визначного письменника за його високо-ідейні полум'яні статті і літературні твори. Але найбільша увага Москви звернена на Голову ОУН, дост. Ярослава Стецька і проти його виступів на різних міжнародних форумах. Атакують також "Гомін України" і заклик "Визвольного Шляху", щоб "відродити традиції середньовічних лицарів-хрестоносців, котрі йшли звільняти Свату землю від невірних бусурманів, традиції апостолів і суворих аскетів."

Ідеї, голошені й реалізовані революційною ОУН /а не тими, які підшитаються під назву ОУН!/, найсерйозніше трактовані москалями, бо ці ідеї найбільше небезпечні для їхньої імперії і знаходять плідний ґрунт в уявленні українським народі. Це ідеї: "Свята Софія проти Кремля!" "Київ проти Москви!" "Свобода народам, свобода людині!" "За фронт визвольних національних революцій проти російських імперіялістів!"

Добровольця і С.А.

За розбудову й розширення "Визвольного Шляху"

На плечах вільної і незалежної від посторонніх чинників преси ОУН тяжить сьогодні велика відповідальність і великі обов'язки голосити Правду України, ідеї УССД, одинокі-правильної визвольної концепції національної революції та постійного опрокидування дезінформації московських імперіялістів про ОУН-УДП-УПА. Проте останніми роками кількість постійних передплатників періодиків ОУН дещо зменшується, бо одні відходять у вічність, другі стають пенсіонерами без більшої змоги фінансово вдержувати нашу пресу. Ведеться за мало акцій приєднання нових передплатників. За мало наголошується між молодшими колами спільноти, народженої на чужині, важливість втримування на високому рівні і в масових тиражах нашу націоналістичну пресу.

Вся ОУН при допомозі й спільно з Організаціями УВФ не сміють допустити до послаблення наших органів інформації та ширення національно-визвольних ідей. Нашими офіціозами є "Шлях Перемоги" і "Визвольний Шлях". Проти них звернена головна кампанія російської імперської пропаганди, диверсії та дезінформації! На українських землях помітна інтенсифікація боротьби між волелюбними національними силами і окупантами та їхніми вислужниками. Незалежна націоналістична преса мусить в Західному світі і в українській діаспорі віддзеркалювати цю боротьбу та інформувати про неї вільні народи. Цього не робить преса партійних середовищ ні церковних епархій та забезпечених товариств. На приклад, героїчної доби масових визвольних змагань 1940-их і 1950-их років не захищає перед ворожими наклепами, очорнюваннями, провокаціями жодна преса поза виданнями революційної ОУН. Вони лише пишуть в обороні своєї далеко не славної минувшини. Ні духово-ідейного ні практичного зв'язку з сучасною Нескореною і Вокучою Україною вони не втримують, ні визвольним силам реальної піддержки не несуть. Навпаки, цю боротьбу

замовчують або представляють не правильно. Преса ОУН є великим зв'язковим між Рідним Краєм і українцями в розсіянні. Ненаціоналістична преса часто ігнорує найцінніші твори українського самвидаву і підпілля. Легко переконатися, що преса ОУН і ОУВФ друкує на протязі років найбільше матеріалів з України і про Україну. В той час, коли для нашої преси постійно Україна є в центрі уваги, то інші видання трактують тематику Рідних Земель як додаток чи етикетну прикрасу до їхніх місцевих або специфічних ділянок зацікавлення.

Репрезентативним націоналістичним виданням є журнал "Визвольний Шлях", видаваний у Великій Британії, що є органом Проводу ОУН. Він постійно поміщує матеріали, що приходять з України, а багато з цих матеріалів писані кров'ю. Він є протиставленням до большевицьких україномовних журналів. "Визвольний Шлях" є голосом волелюбних ідей і діючих в Україні визвольних сил. Статті та інформації, поміщені в тижневиках, навіть добрі, скоро забуваються і не індексуються. Журнали зберігаються в бібліотеках і залишаються свідком волелюбних змагань українського народу в нашій добі.

На жаль, не всі члени і симпатки ОУН належно доцінюють і розуміють вартість свого журналу, за мало дбають про його розбудову та поширення. Тому "Визвольний Шлях" знайшовся у фінансових труднощах. Видавництво досі не користало з ніяких допомог і роками власними засобами покривало видатки і втрати, викликані змінами вартости валюти і зменшенням кількості передплатників.

З уваги на те, звертаємося з закликом до провідного націоналістичного активу всіх Теренів і до всіх членів та симпатиків за підтримкою свого необхідного журналу:

- 1/ "Визвольний Шлях", як орган Проводу Організації Українських Націоналістів, повинен бути в кожній хаті кожного члена і симпатика та в кожній домівці ОУВФ. Організаційні клітини кожного Терену мають про це подбати, запланувавши і провівши відповідну акцію.
- 2/ Наші члени і симпатки мають подбати, щоб по всіх шкільних і публічних бібліотеках поза українським середовищем, в яких є більші українські збірки, був передплачуваний журнал "Визвольний Шлях".
- 3/ Апелюємо до всього членства, щоб продовж 1986-го року кожний член приєднав хоч одного передплатника "Визвольного Шляху". Зокрема, намагатися приєднати якнайбільше молодих професіоналістів, робітників і молоді родини та високошкільних студентів. Відважно звертатися з пропозицією передплачування журналу до знайомих українців другого і третього покоління емігрантів; їх число з кожним роком збільшуватиметься
- 4/ Уводити звичай даровання однорічної чи дворічної передплати з різних нагод, як уродини, ім'янини, весілля, річниці родинного життя або на різних громадських і професійних відзначуваннях, як закінчення студій, здобуття диплому чи одержання професійних відзначень.
- 5/ На різних масових імпрезах, як весілля, ювілей, ярмарки, здвиги тощо організувати кампанії приєднування нових передплатників та грошових збірок. Тому, що великі фінансові труднощі Видавництво "Визвольного Шляху" має вже тепер, то закликаємо про більші одноразові пожертви якнайскорше. Наш клич: "Тисячу нових передплатників Визвольного Шляху в 1986-ому році!"

Андрій Вербицький

Література і її роль у визвольній боротьбі України

Ми не можемо дивитись на теперішню ситуацію в світі крізь рожеві окуляри. Мабуть ще ніколи в історії не були зібрані "всі зла і всі муки" із цілого світу /за словами Ворони із Шевченкового "Великого льоху" /проти України та українців на своїй - "не своїй" землі, і у всіх країнах кулі земської. Ворожа пропаганда має в своїх руках всі засоби зв'язку, почавши на часописах, радіо, телевізії, а скінчивши на підборі шкільних підручників і матеріалу в них, обов'язкових лектур шкільної молоді, театральних вистав, фільмів, навіть картин на виставках і репродукцій у мистецьких виданнях.

Це є дуже важке, але дуже важне завдання наших свідомих одиниць, особливо членів ОУН, намагатись протиставитись дезінформації, яка шириться усякими дорогами, і поставити на її місце нашу правду. На превеликий жаль, література під теперішню пору втратила свій виховний вплив на молодь, бо телебачення майже повністю поглинуло вільні хвилини так старшого, як і молодшого покоління, із невеликими винятками справжніх інтелектуалістів. Проте, книжковий ринок далі існує, і покищо не падає. Тому можна прийняти, що література в світі ще не страждала своєї живучості. А беручи до уваги існування такого засобу, як телебачення, література і через нього має свій вплив на маси.

Всі великі політичні зриви були підготовлені філософами, мистцями і письменниками. Так підготовилась Велика Французька революція, так підготовилась Березнева революція і Новтнева контр-революція в царській імперії. Підготовка до тих революцій тривала принайменше сто років, із наростаючим посиленням особливо літературної діяльності. Українська Національна революція була започаткована творчістю Тараса Шевченка більш як півтори сотні літ тому! Творчість Шевченка вже дала свої жнива, вона виховала і далі виховує кадри національно свідомої української інтелігенції. Важко собі уявити визвольну боротьбу першої світової війни без натхнення Шевченковим "Заповітом". А слідами науки Шевченка та Лесі Українки пішли поети-"Вісниківці" і їх духовий провідник, ідеолог Українського націоналізму Дмитро Донцов. Боротьба ОУН під Польщею тісно в'язалася із літературною творчістю "Вісниківців". Так, як поети впливали на вироблення духа боротьби серед населення Галичини і Волині, так події бойових кадрів ОУН відбивались на поетичній творчості, взяти б до уваги хоч би вірш Єлени Теліги "Засудженим", присвячений Біласові і Данилишинові. Те, що Леся Українка своїм віщим духом передбачила у своїй "Грішниці", написаній в 1896 році, коли ще не було ніяких формацій підпільної організації, сповнювалось в 30-их роках 20-го сторіччя. Література своїми великими талантами йде в першій лаві усякої революційної дії. В попередніх сторіччях, особливо в середньовіччі та в часах Ренесансу чи навіть пізніше, крім літератури працював для поширення нових ідей театр. Ця форма літератури, візуально й слухово принадна, і тепер особливо впливає на вироблення світогляду, а допоміжна техніка фільму чи "відео" творить найбільшу загрозу, якщо там йдуть твори призначені нам на згубу.

Через технологічні засоби державна контрола над людиною дуже посилилась. Ми бачимо наслідки тої контролі в Советському Союзі, та нечуваного терору, який існує над приватністю людської думки. За часів Шевченка лише автор був покараний за писання заборонених творів. Тепер автор не є сам. Карають і тих, які читають його твори. Відповідаль-

ність за "революційне" письменство отже поширюється на кола цілого суспільства, і переслідування за нову і свіжу думку терпить не лише автор, але і його читачі. Масово винищується свідомих творців і читачів, масово винищується їх твори. Таке винищування перлин української літератури існує вже 65 років! Багато не всі твори Миколи Вороного вижили, ще менше Грицька Чупринки, а символіста, можливо, талановитішого за ославленого Павла Тичину, - Якова Савченка, дійшли до нас лише 4 вірші! Якщо інші вірші Савченка, дуже мало відомого загалові любителів поезії, мають таку ж силу, як ті 4 що захоронились, особливо "Христос отаву косив", ми тут маємо до діла з більшим за Тичину поетом, якого розстріляв ворог, і знищив його творчість. Може, Бог дасть, десь хтось ще в Україні має ручно відписані вірші Якова Савченка, може ще виринуть із забуття твори інших великих талантів, наших неоромантиків, неокласиків, символістів, імажиністів, експресіоністів, всіх тих, яких ворог переслідував не тільки за зміст, але й за форму творчості.

Офіційна література в Україні, так як і інші роди мистецтва, є під контролем держави, і мусить відповідати приписам влади імперії під оглядом форми і змісту. Те, що знищили вітраж та мозаїку роботи чотирьох талановитих мистців України на чолі з Спанасом Заливахою та Аллою Горською, показує, що не тільки слів Шевченкових злякалися наші вороги, але й тої форми, якою вони були подані. Слова Шевченка "Чи буде суд, чи буде кара... повинна бути, бо сонце стане і осквернену землю спалить!" подані в оранжевих тонах соняшних променів, б'ють від велетенського сонця, яке зближається до землі. Це в мозаїці. Слова Шевченкові у вітражі "...я на сторожі коло них поставлю слово", подані як ореол від постатей Шевченка і Матері-України, яку він обіймає, піднісши згору свій "Кобзар", а вони обоє за ґратами... Та форма подачі слів злякала ворога. Бойчук і його школа потерпіли за форму, бо зміст своїм композиціям давали комуністичний, але форма нагадувала монументальну українську ікону. В літературі рідко який письменник міг "прослизнутись" із твором не соц-реалістичного змісту й форми. Твори Юрія Яновського, великого неоромантика, доходять до нас вже покаліченими. Як "реабілітують" кого-будь з попередньо репресованих, дають до рук читачам твори перебрані та покалічені цензурою. Навіть видана творчість Тичини, хоч як він підлещувався окупаційній владі, виглядає не по-тичинівськи. Вислужника влади, неокласика, Рильського, також, не знати, чи знаємо таким, яким він справді був. Це є велика трагедія літературного і мистецького життя країни, де вся творчість є контрольована чужо-національною державою. Твори, які масово дістаються до рук читачів, це твори здебільша дуже малої мистецької вартості, по змісті пропагандивні - москвофільські, а по формі соцреалістичні, дуже нецікаві.

Не відрадніше виглядає й творчість у діаспорі. Тут існує "офіційна наука", яка йде по лінії диктованій державними колами, а існування і посилення детанти робить українську правду дуже небажаною. Наукові літературознавчі праці ідуть по лінії детанти, вони пробують не заторкувати драстичних політично питань, а навпаки, компромітувати де можливо український націоналістичний світогляд. /Напр. праця Григорія Грабовича про Шевченка./ Літературна творчість, особливо поетична, іде по лінії моди, існуючої в західному світі. Тому, хоч і змістом і формою цілком відмінна від пропагандивної змістом і соцреалістичної формою поезії в СРСР, поезія "модерністів", що шукають дуже штудерного метафоричного вислову і найбільш відважного під оглядом принятих конвенцій змісту, що крутиться довкола найнижчих звіриних інстинктів, як напр. в Емми Андрієвської, не дає відповіді на

потреби української національної стихії. Тому цілком природно постала захалявна література Самвидаву. В Україні з'являються великі таланти, і поетична творчість дістає поштовх від самого життя. Це література "писана кров'ю", як казав Юрій Липа. Автори наражаються на переслідування, і терплять ув'язнення, навіть смерть. Таких письменників загинуло багато в 30-их і 40-их роках. Із ув'язненням Нескорених 70-их років і замученим Василем Стусом починається нова серія знищеного ворогами українського літературного відродження, повторення "розстріляного відродження" 20-их, 30-их і 40-их років.

Як добре ворог знає кого вбивати! Із наших композиторів вибрав для знищення в самому зародку його геніальної творчості Миколу Леонтовича. Небезпечним теж аиглядав вплив на українську молодь розвагової музики Володимира Івасюка. Із творців мозаїки й вітражу вбили найталановитшу, Аллу Горську. Вона дала початок новому стилеві, своєму дуже індивідуальному експресіонізму, що проявився в композиції, яка дійшла до нас, - "Мати". Її творчість могла здобути розголос і славу у вільному світі. Дійшло до нас "Більмо" Михайла Осадчого. Твір надзвичайно цікавий під оглядом змісту і форми. Змістом він нагадує твори Солженіцина, Мороза та інші мемуарії із-за ґрат, але форма його дуже оригінальна, із дуже рідкісним в українській літературі пов'язанням експресіонізму з сюрреалізмом. Йшли старання, щоб цей небуденний автор дістав нагороду Нобеля в літературі. Заходи не увінчалися успіхом.

Із наших поетів за ґратами найсильнішими під оглядом змісту і форми є Ігор Калинець і Василь Стус. Спінія, висловлена в споминах співкаторжника про Стуса, що це тепер "найбільший поет в Україні" є справедлива. В Стуса є всі прикмети взнеслого у змісті і у формі. Почалися кроки, щоб дістати нагороду Нобеля цьому поетові. Це не припадок, що якраз тепер він згинув замучений у таборі. Його смерть приспішили, аби він не дочекався нобелівської нагороди. Нобелівська премія підносить престиж нації, звертає увагу світу на її проблеми. Волелюбним полякам безумовно допомогло нагородження Валенси. Тепер, як Стус не живе, справа його нагороди дуже ускладнюється. Неживим поетам нагород не дають, бо тоді могли б кандидувати всі великі письменники минулих віків. Дозвіл на таке посмертне нагородження може дати лиш сам шведський король. Обов'язком усіх свідомих українців є тепер добитися цієї нагороди посмертно для нашого найбільшого поета-лірика цього століття. Його поезія має велику національну силу, а при тім у формі має справжній український, ліричний характер. Образність його поезії дуже багата, але природня, як у Шевченка, без маніпуляцій словами чи звуками як у Віри Вовк чи Ємми Андріївської, але сильна форма є для виявлення трагічного змісту. Василь Стус, попри увесь трагізм свого існування та дійсності свого народу, є оптимістом, вірить у перемогу над ворогом. Як він каже про Україну: "Ти випросталася до волі", "Ти вже не згинеш", бо "Тарасові провісні птиці /слова/ шугають над Дніпром." Стус відродив духа Шевченка в українській поезії. І хоч більшість його творів згинула під конфіскацією тюремних наглядачів /їх доля нам невідома/, досить його творів дісталася на Захід, щоб дати нам доволі матеріалів, щоб добиватися нобелівської нагороди цьому великому поетові.

Літературна творчість поза межами України рідко коли може мати ту силу, що на рідній землі. Чужина вбиває таланти, і ми про це переконались, слідкуючи за творчістю колись великих прозаїків чи поетів. З'являються і тут твори "писані кров'ю", але найкращі з них писані ще там, на рідній землі, як щоденники Степана Хріна. Трилогія його творів /"Зимою в бункрі", "Крізь сміх заліза" і "Спомини чотозого Островерха" вже давно не існує на полицях книгарень і вимагає нового перевидання. Ці твори найсильніші із мемуаристики, бо вони "писані кров'ю", писані

тоді, коли в кожній хвилині міг ворог кулею перебити недописане слово. Силу мають теж мемуарії тих, які хоч пишуть тут, пережили справжню боротьбу і їхні спомини є здобуті їхніми подвигами і муками. Маю на увазі "В поході до волі" Миколи Климишина. Повісті Любомирського - Любомира Рихтицького - мають вартість літературну, бо вони основані на правді, і та фікція є реальна в своїй основі. Із поетичної творчості треба передусім звернути увагу на дуже талановитого поета-імажиніста, що вплинув на творчість геніяльного лемка, Антонича. Це - Володимир Гаврилюк. Його творчість має велику поетичну красу, при тім національну силу. Національна свідомість і справжнє розуміння націоналізму просякають твори Р. Володимира і Лариси Мурович.

Та ми мусимо собі усвідомити, що не вся наша література навіть у т. зв. вільному світі може бути вільною. Події останніх років нагадують нам, що ми з нашими думками і словами мусимо ховатись. Не все можна виставляти "на показ". Ворог використовує наші спомини нам на загибель. Ми мусимо навчитись від н ародів, які вже дві тисячі літ живуть у розсіянні, що одне треба мати для себе, тільки для себе, а друге на зовні, для інших. Тому і тут треба створити підпільний "сам-видав", у якому була б уся література "писана кров'ю". Література, яка б не оглядалася на цензуру будь-якого чужинця. А з другого боку, треба творити приступні по своїм змісті і формі твори, які б могли інформувати чужинців про нас, і впливати на вироблення їх опінії про нашу проблематику. Дуже важливими є всі інформації, які появляються про Україну в чужинецькій пресі. Найчастіше це є неправдиві вістки, або коментарі, які стараються оплюгавити нашу націю і тих, які борються за її волю. Реакція мусить на них бути негайна, сильно аргументована і численна.

Та найбільша наша відповідальність є за виховання найширших шарків українського народу в діаспорі. Ми відповідаємо за зміст і форму усіх наших видань, і всього, що випускаємо для широкого вжитку, від концертів і театральних вистав почавши, скінчивши на різдв'яних картках. Всюди мусить бути виховання. Виховання у змісті і у формі. Не вільно нам друкувати літературних чи наукових творів безвартісних, тим більше, творів впливаючих деструктивно на психіку, чи виключно розвагових, які відвертають увагу від того, що найважливіше в прямованні до визволення України. На концертах і в сумівських таборах не повинні лунати розслаблюючі сентиментальні пісні, в роді "Коломия, моя Коломия!" Бо вони наслані ворогом на нас, щоби нас ослаблювати, а треба вивчати запорозькі марші, як "Нам допоможе святий Юр" чи "Гей не дивуйтесь..." Молодь цих пісень майже не знає, бо ніколи їх не чує. Наші видавництва мусять подбати, поб книжками і листівками не понижуватись до рівня читачів чи передплатників, бо з нашим читачем аж так зле не є, українська молодь вчиться, і багато є між нами високоосвічених із добрим смаком людей. Треба доставляти їм стилеве, вдержане в українських традиціях мистецтво. Треба їм друкувати перевірені фаховими людьми книжки, які мають високий науковий чи теж літературний рівень, і які в першу чергу поширюють нашу правду, розбуджують віру в свою націю, і дають стимул до боротьби за волю України, вказуючи теж на методи і дороги тої тепер дуже нелегкої боротьби.

"ОУН вітає і підтримує заходи українських Церков на міжнародному форумі скріплення самобутности, помісности й незалежности наших Церков та різні акції в допомогу визволення України й поборювання російських воюючих атеїстів і Піменської 'церкви'." /Постанови VI. Великого Збору ОУН в церковних справах, т. 12/

І. Ковальський

ДО ПИТАНЬ ПРАЦІ НА ПОЛІ КАДРІВ ОУН

В організації, яка постійно веде широку діяльність на внутрішньо-українському і зовнішньо-політичному відтинках, питання праці Проводів клітин на кадрово-організаційному полі є питанням, що ніколи не сходинить з денного порядку. Кадрово-організаційне поле, а рівночасно з цим і сітка організаційних референтів у всіх клітинах, - це один із найважливіших рушіїв всієї організаційної машини. В специфічно кадрових питаннях, це той чинник, який повинен завжди бути найсерйозніше зацікавлений природнім доростом свіжих членських сил, щоб організація була спроможною діяти в кожному часі, в кожному потрібному місці і в кожній потребі.

Хоч на тему кадрів ОУН завжди говоримо під час відправ та організаційних зустрічей, а зчаста пишемо в організаційних публікаціях, ми всеж таки відчуваємо потребу нав'язати до цього питання сьогодні. Робимо це з двох засадничих причин: по-перше, тому, що наша Організація, будучи живим і діючим організмом, постійно поповнюється новими людьми, які стають членами Юнацької сітки, членами організованих симпатиків і прихильників, отже - постійно має до діла з людьми, яким від їхніх перших днів чи місяців в Організації треба вщеплювати спеціальну увагу та глибоке зрозуміння до всього того, що в організаційній площині з'єднує індивідуальних людей в організацію; по-друге, тому, що всі Подруги і Друзі, які після вступної підготовки в рядах Юнацтва чи мипатиків і кандидатів переходять у членський актив, а згодом і на відповідальні функції в Організації, потребують таки обширнішого і всестороннішого ознайомлення з всіми організаційними засадами та правопорядком в Організації.

Обов'язки членства

Кожна українська людина, що виявила бажання бути членом Організації, пройшла відповідну підготовку і зложила членське приречення, знає, що її першим і найсуттєвішим добровільним обов'язком є здійснювати з дня на день та з року в рік зміст членського приречення. Тому завжди і всюди Подруги й Друзі, які підготовляють кандидатів у члени з молодших чи старших поколінь, повинні завчасу подбати про те, щоб ці кандидати були добре ознайомлені з історією визвольних змагань, історією ОУН, її світоглядом-ідеалістичними засадами та суспільно-політичною програмою, а в цьому також - і зокрема - з її теперішнім місцем в загальному українському визвольному русі, з її теперішніми завданнями, з її концепцією визвольної боротьби, а в цьому ж контексті також і з її проєкцією того, за що революційна ОУН й український народ боряться десятками років. Під сам кінець підготовчого процесу кандидат повинен засвоїти Десять Заповідей Українського Націоналіста, Дванадцять прикмет характеру і 44 правила життя українського націоналіста. Ще перед прийняттям у членські ряди і перед зложенням приречення, кандидат повинен засвоїти текст і всесторонньо передумати й зрозуміти зміст приречення, з чим він чи вона не повинні ніколи розставатися.

Так совісно і всесторонньо проведена підготовка кандидата виступає як одне з декількох запевнень, що особа, яка зложить членське приречення в одному дні, не зачне виломлюватися з його змісту з причин неосвідомленості на другий чи третій день, що деколи завважається.

Людина, ставши перед хрестом і євангелієм, мусить глибоко і всесторонньо освідомлювати собі, що склавши членське приречення, її дос-

мертним завданням буде:

- суворо дотримуватися засад національно-суспільної етики, вироблювати і мати зразкову поведінку в особистому, родинному і суспільному житті
- виконувати національні обов'язки та шанувати українські національні святощі, боронити на кожному кроці честь і добре ім'я української нації, Організації, пам'ять героїв;
- виконувати совісно й дбайливо організаційні доручення і зберігати організаційну тайну;
- належати до первинної організаційної клітини, звена, і в цій клітині виконувати незалежно від свого становища в Організації, певні організаційні доручення;
- приймати участь у внутрішньому організованому житті /сходини, вишколи, відправи/;
- сплачувати членські внески та виконувати встановлені Організацією матеріальні зобов'язання /добровільне оподаткування згідно з тарифами, пожертви на Визвольний Фонд, Фонд АБН, пожертви на Фонд Оборони України тощо/;
- плекати й всебічно розвивати членські кваліфікації: засвоєння і поширення своїх знань з обсягу ідеології, програмових засад і політики Організації, засвоєння і вдосконалення своїх особистих здібностей і вмілостей, потрібних для Організації /військовий вишкіл, тілесна заправа, спеціалізація в ділянці зв'язку, публіцистичної і друкарської техніки тощо/, щоб досягнути високий рівень моральної, політичної і організаційної виконності в боротьбі за відвоювання УССД;
- завжди і скрізь поширювати і визнавати, відстоювати і реалізувати ідейно-політичні позиції ОУН, поширювати її впливи на оточення і здобувати їй прихильників;
- з власної ініціативи віднаходити можливості і способи найкращого здійснювання цілей і завдань Організації в кожній ситуації, передавати для Організації свій досвід і всі відомості, корисні в її діях;
- звітувати перед Організацією за своєю організаційну, суспільну і політичну діяльність.

Приналежність до Організації не може мати інших, крім тільки одного мотиву - сумлінного бажання праці й змагання за Українську Державу, її суверенне буття, від нікого незалежне. Цей обов'язок мусить освідомлювати собі кожна людина ще перед зложенням членського приречення. Приналежність до ОУН може принести людині муки і страждання, пониження в тюрмах і концтаборах, обмовлення та очорнення пропагандою ворогів, чи теж і противників.

Не завжди кадрово-організаційні референти клітин мають пряме відношення до всього процесу виховних і вишкільних зайнять у підготовці кандидатів у члени. Тому все це, що тут сказано чи тільки повторене з попередніх матеріалів, є важливим для усіх тих Подруг і Друзів, які мають пряме відношення до підготовки кандидата в члени. А посереднє відношення до тієї підготовки, а рівночасно і співвідповідальність за наслідки поверхової підготовки, має дослівно весь членський актив ОУН.

Середовище виховання

Кандидата в члени ОУН можна виховувати і вишколювати індивідуально, в звені або і в більших гуртках юнацтва і кандидатів. Виховниками та вишкільниками кандидата можуть бути більше ніж одна особа. Отже, хочеться того, чи ні, за якийсь час кандидат виховуватиметься прямо чи посередньо в ширшому колі членського активу, а навіть симпатиків та прихильників.

Ведучи кандидата у процесі вишколу та виховання шляхом ідеалістичного сприймання життя і боротьби за ріст нації в контексті національ-

ної свідомості, патріотизму, жертвенності і дисциплінованості, треба всіми доступними середниками дбати, щоб його найближче оточення було на словах і на ділах наочним віддзеркаленням цих прикмет у своєму особистому, організаційному й суспільному житті та праці. Наколи це не так, тоді легковажна постава кандидата до усіх членських засад і правопорядку вкрадатимуться в його душу, а згодом покажуться і в практичному поступуванні.

Наші теренові сітки ввійшли в період необхідної підбудови їх членським активом молодого покоління не тільки числом і словом, але конкретними кандидатами на різні функційні становища, від збірщиків на організаційний фонд чи фонди почавши. Ця сама потреба є сливе перед кожною громадською організацією, ідейно і політично пов'язаною з ОУН. В теренових сітках і в крайових громадських організаціях є молоді люди на різних шаблях. Але за відсотково малим виїмком, це ще початкова стадія, початковий етап. В наше кадрове питання треба вложити багато уваги і праці, що треба спрямовувати в потрібному напрямі з усіх сторін

Мова, література

Ведення кадрових, вишкільних і виховних справ системою тільки аудиторних /гутіркових/ розмов і викладів – середник важливий, але не висначальний. Тому відклик до літератури з ділянки виховання і вишколу необхідний. Але тут виринає проблема знання української мови серед навіть заавансованих у розговірній мові кандидатів. В багатьох ділянках, пов'язаних з нашою Організацією, її історією, політичною концепцією тощо є обширна література ще в англійській мові, менше в інших, яку принаймні переходно можна і треба з розумом використати. Але в цьому таки треба змагати до опанування української мови. Якщо це не можна подолати на громадському форумі, в школах українознавства, актив має потребу й моральне право ініціювати курси української мови для людей, які до школи українознавства не матимуть змоги ходити. Цю перешкоду муситься усунути.

ВАЖЛИВІ РІЧНИЦІ В 1986 РОЦІ

Організація Українських Націоналістів плекає і мусить плекати в народі традиції української державности, героїчних чинів борців за УССД і замітних подій на шляху нації до її самобутности і величі. Зокрема, живі націоналістичні традиції ідейно та морально підкріплюють і додають народові надії, віри й насаги передити вороже лихоліття. Суть націоналістичного традиціоналізму з'ясована в трьох точках "Заповідей українця-націоналіста": /т.3/ Пам'ятай про Великі Дні наших змагань! /т.4/ Будь гордий з того, що Ти є спадкоємцем боротьби за славу Володимирового Тризуба; і /т.5/ Пімсти смерть Великих Героїв!

Провід ОУН схвалив і поручає всьому членству, симпатикам і патріотичному громадянству вшанувати і відзначити в 1986 році наступні річниці, подані в історичному порядку, а не в календарному, для наголошення пов'язаності подій різних періодів та вплив попередніх на пізніші. Побіч визначених річниць подані точні їх дати, на основі яких організаційні клітини на місцях можуть зладити собі конкретний календар-програму на 1986 рік.

1/ 1986-го року промине 125 років від смерті національного пророка й генія України Тараса Шевченка /10 березня 1861/ і перевезення його тлінних останків із землі найбільшого ворога українського народу – Московщини – в рідну й дорогу Українську Землю, і поховання його на

Чернечій горі біля Канева над Дніпром /22 травня 1861/. При відзначуванні цієї річниці наголошувати ворожість Тараса Шевченка до московських загарбників України, а не лише його виступи проти царського режиму. Шевченко був противником будь-якого спілкування України з Московщиною в одній державі, був проти "єдиної-неділемої" московської імперії і був за незалежну, суверенну українську державу, вважав москалів окупантами і поневолювачами України.

2/ 25-го травня 1986 року промине 60 років від загибелі в Парижі з руки висланого агента совєтсько-російської імперії - сл. пам. Гол. От. Симона Петлюри. Це злочинне вбивство доказує, що Московщина є головним ворогом України, що ідеї української держави й боротьби за неї є найнебезпечнішими для існування російської імперії. Пролита кров президента української держави дала потужний поштовх і освячення для сформування соборницької й революційної Організації Українських Націоналістів під проводом одного з найближчих співпрацівників Головного Отамана - полковника Євгена Коновальця. Революціонери-націоналісти тридцятих і сорокових років були гідними спадкоємцями крутянських героїв, воїнів Петлюри з-під Базару та петлюрівських повстанців. У піснях ОУН-УПА могутньо звучить Петлюровий девіз: "Держава - це кров і залізо, свобода - це вістря мечів!" та заява: "Зродились ми не з мрії, але з чину, щоб здійснити Петлюри заповіт..."

3/ Перед 50 роками відбулися два великі судові процеси польських окупантів над членами ОУН: 13 січня 1936 року закінчився Варшавський процес, а 25 травня - Львівський процес. Виграли українські націоналісти, бо після цих судових розправ ще могутніше ширилися в народі й поза Україною розголос та престиж ідей ОУН, її національно-визвольної боротьби та її провідників, зокрема Євгена Коновальця, Степана Бандери, Ярослава Стецька, Осипа Машака, д-ра Володимира Горбового та інших. Ці суди показали силу ОУН, завзяття її членів та спричинилися до удосконалення визвольної боротьби в сорокових роках, виявивши деякі недомогання. У твердій боротьбі з ворогами в тридцятих роках виростали провідницькі кадри, які очолили всенародну боротьбу сорокових років. Моральний осяг цих судів віддзеркалений у тогочасній пісні: "Бандера шлях до волі нам покаже. З його наказу ідемо в бій!"

4/ У висліді чинів "петлюрівців", бовживів УВО і революціонерів ОУН, прийшло 45 років тому до відновлення Української Держави Актом 30 червня 1941 року. Цей історичний акт був усупереч волі тодішніх імперіялізмів, які по-хижацьки зазіхали на українські землі. Акт поновно доказав незнищиму й нестримну волю українського народу до власного самостійного, незалежного державного життя. Відновлена на короткий час Українська Держава дала величезну наснагу й ентузіазм народові до дальшої визвольної боротьби тоді, коли німецькі імперіялісти, а пізніше - московські намагалися перемінити Україну в свою колонію. По всій країні лунала літом 1941 року пісня Михайла Гайворонського: "Від синього Дону до сивих Карпат одна нероздільна родина, без панства, без рабства, насильства і зрад, вільна незалежна Вкраїна."

5/ 1986-го року промине чотири десятиліття від I-го Конгресу Антибольшевицького Б'юро Народів, відбутого на чужині. Основи АБН були покладені в Україні, 1943 року. Міжнародна визвольна концепція АБН висловлена в кличі: "Воля народам! Воля людині!" Ця концепція дуже актуальна і реальна сьогодні, бо комуно-російську імперію можна єдино знищити спільною боротьбою уярмлених в ній націй. Міжнародні осяги ОУН почерез АБН за минулих 40 років - це найперше заслуга трудолюбимих голови ЦК АБН Ярослава Стецька і подруги Слави Стецько. Візія АБН талановито представлена ще в половині 40-их років в Україні на відомих дереворитах підпільного мистця Ніля Хасевича, яких відбитки досі розповсюджуються тисячними накладами.

6/ З найновішої доби визвольних змагань українського народу доцільно відзначити brutальні судилища московських окупантів над нашими нескореними борцями перед 25 роками, а саме в травні 1961 року - суд над групою членів Української Робітниче-Селянської Спілки і суд над членами Українського Національного Комітету. Обидві групи були вислідом діяльності ОУН. Вони задемонстрували розгорнену й многогранну дію націоналістичного підпілля п'ятдесятих років, якої напруга унаочнена в цих формаціях у шістдесятих роках. Розстріляним, засудженим на до смертну тюрму чи довготермінові ув'язнення українським героям слава і честь!

Крім вичислених річниць, члени й симпатички ОУН зобов'язані уділятися в національних і церковних святах, що їх відмічується річ-річно. Доцільно ще згадані такі річниці: 70 років від смерті Івана Франка 28 травня 1916/, 55 років від смерті визначного історика й ідеолога українського консерватизму - В'ячеслава Липинського /11 червня 1931/, 65 років від назначення Василя Липківського митрополитом УАПЦ /21 жовтня 1921/, 45 років від відбуття II-го Великого Збору ОУН /1-3 квітня 1941/, на якому була сформульована концепція дво-фронтової війни /проти німецької і російської імперій/ і на яким Степана Бандеру вибрано на голову Проводу ОУН, 40 років від великої ідейно-пропагандивної перемоги над москалями, коли мільйони українців на заклик УГВР-ОУН-УПА збойкотували вибори до окупаційного режиму СРСР /10 лютого 1946/, знищення командира окупаційних військ УРСР генерал-полковника Москаленка /3 травня 1946/, загибелі на полі бою славного полковника УПА Василя Андрусика-Грегота-Різуна /24 лютого 1946/.

Уточнення: Центральну увагу зосередити на відсвяткуванні 45-ліття відновлення Української Держави. Це був і є дороговказ-маяк на шляху визволення нації. Акт 30 червня 1941 скріпив проєкцію майбутнього - це дво-фронтової війни проти обидвох тодішніх тоталітаризмів й імперіалізмів: німецького і московського. Звертати особливу увагу на річниці пов'язані з ОУН, у тому зокрема на варшавський і львівський процеси, як теж інші річниці, зв'язані з боротьбою ОУН-УПА, з героїчною епохою нашої історії, що є об'єктом особливої атаки ворогів української нації. Виразно наголошувати соборницький аспект чинів ОУН-УПА. Можна пов'язувати річниці, бо всіх ми не є спроможні широко відзначувати. Можна в доповідях і в пресі їх згадувати, обговорювати, оцінювати, включати у вишкільні й освітні курси українознавства з новітньої доби визвольних змагань. Отже - концентруватися на головних нами намічених річницях, включаючи належне вшанування Тараса Шевченка і Симона Петлюри. У центрі стоїть 45-річчя від Акту 30 червня 1941 року і ОУН-УПА!

"Нація - це найвища духово-органічна спільність на землі. Спільність людей-одиниць. Без нації немає поступу людства, немає світової культури, немає героїки життя 'за Друзі своя'. Українська героїка життя можлива лише в рамках власної нації. Глибший сенс життя одиниці йде через націю, що є твором Бога і Богом створена як найвища спільнота на землі, якій має служити людина і знаходити в ній самоздійснення свого людського 'Я'." /VI. ВЗ ОУН, Політично-програмова проблематика/

Степан Бандера: "Справа релігії, її оборони перед наступом безбожницького комунізму, справжнє ісповідування і підтримування живої християнської віри - це найважливіша справа не тільки самої Церкви, але й всього народу, всіх національних сил, зокрема національно-визвольного руху." /З невичерпного джерела/"

Ігор Святославич

ДО ЗАВДАНЬ ОУН В УКРАЇНСЬКІЙ СПІЛЬНОТІ НА ЧУЖИНІ

Світоглядова база в Україні

З появою шестидесятників, семидесятників і вісімдесятників, розвиток української націоналістичної думки одержав сильне оживлення. Цей розвиток в політично-філософській площині скристалізувався, наприклад, в Євгена Сверстюка /"Собор у ристуванні"/ та в культурно-духовному та політично-соціологічному аспекті у творах Степана Ґоверлі /"Грані культури"/. Визвольний націоналізм, як поступова сила, у великій мірі став синонімом християнського гуманізму та індивідуалізму /у протиставленні до нищення нації та індивіда чи то поліційним апаратом чи матеріялістичними системами "лівих" чи "правих" мастей/. Ідейно-світоглядові тенденції тяготіють до підставового заложення, яке парафразуючи крайових авторів звучить так: індивід-людина може вповні розвиватися тільки у своїй нації і "за посередництва" своєї нації, і що від загибелі нації терпить не тільки вона але й все людство.

Рівночасно з тими заложеннями ми маємо протиставлення духовного життя і матеріялістичного існування. Геніяльність і актуальність тих заложень полягає в тому, що вони були сформульовані в універсальному сенсі; вони віддзеркалюють глибоку кризу, яку переходить сьогодні людство, і рівнож вказують на садинок її розв'язку. Ці далекойдучі заложення чітко переоцінюють дотеперішній уклад сил: не ідеться сьогодні вже про конфлікт "схід-захід", а натиість про глибоку поляризацію в цілому світі вищезгаданих поступових сил /духа, нації, людини-індивіда/ і реакційного інтернаціоналізму /та імперіялізму/ у видах матеріялістичного комунізму, носієм якого на сході є імперіялістична Росія, як теж матеріялістичного типу лібералізму, носієм якого на заході є корпорацийні капіталісти. Поділ на ці два табори не обмежується до границь держав чи політично-економічних "блуків", а радше перетинає крізь організми народів, а то навіть й родин. /У світлі цього, клич "Київ проти Москви" - формула філософська, світоглядова, і врешті політична, повинна бути "спроєктована" в універсальний масштаб - з відповідним обґрунтуванням. / Цю світоглядову-філософську формулу треба нами самими потрактувати поважніше, а не вживати її при всіх окаяніях лиш як звичайне політичне гасло. Не треба забувати, що більшість наших людей є необизнана з світоглядовими тонкостями, які криються за тими словами. Не можна ставити на тому самому поземі конкретні завдання типу "звільніть українських політичних в'язнів" з поняттями "Київ проти Москви".

Цей новий нарастаючий уклад сил у світі треба мати постійно на увазі: навіть з тактичних мотивів "щоденної" нашої політики, і в дальшому з'єднуванні союзників і приятелів для української справи. Другий конкретний клич "Свобода народам, свобода людині" - сьогодні, коли на наших очах викінчуються старі імперії, теж вже осягнув універсального значення. І це ми повинні ще більше використовувати для української справи і остаточного розвалу СРСР. Живемо в епосі визвольного націоналізму. Ці передові ідейно-світоглядові позиції новітнього відродження української нації ставлять Україну в ключеве стратегічне положення у вищезгаданому укладі сил, що повинно увінчатися конкретними політичними наслідками.

Завдання ОУН у діаспорі

Світ повинен знати і піддержувати змагання за визволення України. Кожен акт чи дія в Україні і в діаспорі, щоб осягнути максимальну

ефективність там і тут, мусять мати автоматичний відгук у світі. Це завдання велике і нелегке, але чи не ключеве під сучасну пору, коли так звана "публічна опінія" при допомозі комунікації і розповсюдження інформації /т.зв. мідія/ має такий колосальний вплив на життя людей, політику, уряди тощо. Сьогодні інтереси СРСР змушують навіть Кремль подекуди рахуватися з "світовою публічною опінією". Цей фактор ми мусимо засвоїти і використати. Розуміється, що в тій ділянці, Організація мусить ще більше розгортати свою дію і впливи за посередництвом українського організованого життя у різних його видах, і особистих контактів і впливів. Наші акції в допомогу нескореним, особливо Юрієві Шухевичеві, або таким як Мирослав Медвідь це яскраво виказали.

Ці сучасні потреби-вимоги ставлять ОУН у загальному перед завданнями, які вже починають впливати на характер і обличчя нових кадрів ОУН в діаспорі: Серед молодих кадрів є помітна тенденція до спеціалізації і професійності в роботі, викликана потребами обставин і вищою освітою нових членів.

Активізація нових членів

Незважаючи на позитиви чи негативи теперішнього стану кадрів, треба ствердити наступне: а/ З огляду на спеціалізований рід zatrudнення, переважає тенденція зосереджуватися на студентських чи "інтелігентських" скупченнях молоді. Це підказує потребу такої самої уваги для охоплення робітничої молоді. б/ Питоменною рисою нових національно свідомих і активістичних "інтелігентських кадрів" є те, що подавляюча більшість походить з робітничих і селянських родин /так як в Україні/. Натомість діти українських давніших "інтелігентських" кіл /під впливом мабуть виховання і настанови своїх батьків/ переважно абсентуються від громадсько-політичної роботи, хоча плекають прикмети "етнічності"/мову, традиції, обряд/.

Нове членство /чи "кандидати"/ такого типу витворюють потенційно "делікатну ситуацію", про що вже не раз була мова, але що треба мати на увазі при вишколах, назначуванню зверхників, завдань, акцій. Можуть бути "зудари" на наступному тлі: пересічна нижча освіта, але вищий /тимчасово/ життєвий досвід старших кадрів, і пересічна вища професійна освіта і краще знання свого оточення, але нижчий /тимчасово/ життєвий досвід молодших кадрів.

Практика доказує, що засадою вишколів повинно бути, щоб їх переводили люди, які надаються інтелектуально /і по можливості віково/ до "кандидатів". У ідеологічно-політичному вишколі якнайбільше користуватися найновішими матеріалами з України і при допомозі конкретних акцій, наприклад, акцій оборони політв'язнів чи ширення інформації про визвольні чини за ідею УССД, бо та метода автоматично заставляє кандидата ознайомлюватися з проблематикою уявленої України. Передумовою вступу в ряди ОУН повинна бути не тільки "ідеологічна заправка", але також переведення тієї "заправки" в практику: участь в акціях, організація акцій, ініціатива в роботі тощо. Якщо такий кандидат є студентом чи учнем, то він повинен мати доручення організувати відповідні акції в своєму університеті чи школі; якщо він є професіоналістом, то серед своїх колег по професії, чи у своїй професійній організації; якщо він робітник, то у фабриці чи у профспілці.

Говорячи про "ідейно-політичні" чи "ідеологічні" вишколи, чи про "ідеал українського націоналіста", не сміємо тратити з уваги що живемо в обставинах діаспори, і що тут фактично йдеться про вишколення молоді людини найперше доброго українця чи українки, як передумови кандидатури до ОУН, без почуття меншевартості, які відчують і розуміють

потребу боротьби за дальше існування української нації, себто в яких є розбуджений інстинкт національного самозбереження. Треба збуджувати в українській молоді цей інстинкт, що відбувається або емоційно або раціонально, а найкраще, обидвома шляхами. Першою засадою того, хто "вишколює", або того, що посередничить у збудженні цього інстинкту і національної гордості, повинно бути встановлення тих тонких психологічних моментів в даного кандидата, які можуть з'єднати цю молоду людину, або відкинути. Треба все мати на увазі, що молодь в ситуації діаспори, серед не-українського моря, фактично має "до вибору" чим і ким вона хоче бути, що хоче робити. В кожному разі, в багатьох аспектах, проблема молоді в діаспорі є складніша ніж в Україні, де існує ситуація постійної конфронтації з окупантом, що в той самий час є тим мобілізуючим фактором. Оформляючи ідейно молодого українця, родженого на чужині, беремо до уваги поступенний його ріст на доброго українського націоналіста-революціонера.

Роль Організації в українській спільноті на чужині

Українська діаспора налічує біля три мільйони людей, з яких відносно низький відсоток бере участь в організованому житті. Але це є природне явище в будь-якому суспільстві. Роль ОУН в українській діаспорі є поширювати і скріплювати її організоване життя, поширювати і підвищувати національну свідомість, та дальше вдержувати діяльність спільноти на самостійницьким політичним шляху. Це є загальні ствердження, які віддзеркалюються в публічних закликах ОУН чи ОУВФ до української спільноти активізуватися в акціях, корисних для визвольної боротьби України.

На ці заклики, очевидно, реагує в першу чергу цей сектор спільноти, що становлять ОУВФ і його прихильники. І це так назагал і сприймається в громаді. Хоча наша праця поступає з більшими чи меншими успіхами, це нас не повинно задовольняти, бо ОУН є спроможна мобілізувати й активізувати як слід і ширші кола громадянства. Це можна досягнути методом проникання спільноти. Себто, в українських скупченнях на чужині ми мусимо йти в громаду, що є в чужім оточенні під сильним стихійним і раціональним тиском асимілюватися і денационалізуватися, протилежно, як це є на Рідних Землях, де люди самі відчуваючи ворожий тиск шукають за можливостями включитися у визвольну боротьбу під керівництвом ОУН. Нам треба йти в різні скупчення українців, але не як їхні "політичні настоятелі". Де-не-де справа визволення народу з-під російського окупаційного і націовбивчого колоніалізму почала трактуватися як справа "політичного" характеру чи пак партійного. Вже час найвищий, щоби справа національного визволення вважалася як справа "людська" і "громадська". Чужинці запитують, чи наші акції ведені на "гуманітарній" і "всегромадській" основі, а чи лише є виявом одної політичної групи. Тому мусимо намагатися в'яснювати, що змагання народу визволитися з-під чужого ярма є найосновнішою "гуманітарною" і "громадською" справою, а людські права можна буде реалізувати для українського народу щойно після відзискання народом своєї державности і суверенности.

Повищі міркування відносяться не лише для в'яснення нашої діяльності не-українцям, але тим більше всім українцям, незалежно від віровизнання чи давности виїзду їхніх предків з України. Не забуваймо, що широкі кола української діаспори за останніх сто років переходять певний процес уподібнювання з настановою і мисленням свого довкілля. /Це помітне в різницях між українцями в Західній Канаді і в центральній Канаді, між "старою" еміграцією і "ноюю" і т.п./ Отже першим кроком до мобілізації всіх українців є пізнати їх, щоби знайти правильний підхід до них. Також треба ствердити, що часто мобілізаційна роль ОУН серед громадянства не мусить бути видимою /себто не оприлюднена/. Головне:

проникнути крізь шкаралупу "неполітичності" ширших кіл спільноти в діяспорі. Цей т.зв. громадський підхід належно застосований в акціях є ефективним середником для з'єднання до співпраці не тільки громадські організації поза нашим рухом і Церкви, але теж цінних і незаступних одиниць, які своєю позицією, контактами, працею і жертвенністю можуть спричинитися до успіху в акціях. А багато з тих людей не є членами нашого середовища, або взагалі стоять поза організаційним життям.

Найважливішим аспектом такого "позитивного" підходу до мобілізації є намагатися зискати корисні аспекти даної особи, виминаючи те, що початково через непоінформованість може викликати несуттєві конфлікти, але рівночасно своїм власним добрим прикладом, співпрацею, дискусією і т.п. може нахилити дану особу до нашого середовища, нашої проблематики. Це є нічого іншого, як по-англійськи говорячи – добрі "паблік релейшенс" під кутом поліпшення нашої позиції супроти ширших кіл спільноти. Це нам допоможе на довшу мету неутралізувати різного роду дезінформацію, наклепи тощо з боку ворога і противників, які поширюються серед суспільства з метою, що нас від неї ізолювати.

Справа інтелігенції і професіоналістів

Критерії для нав'язування контактів і співпраці з людьми з академічних чи інтелігентських кіл: а/ для встановлення контакту і якоїсь співпраці в першу міру мусить бути якась спільна база – незалежно чи більша чи менша, себто збіг певних інтересів. б/ Для зроблення перших успішних кроків для контакту і співпраці треба починати від мінімальних вимог для встановлення тої спільної бази, з простої причини, що буде дуже мало т. зв. "100-процентових" /в нашому розумінні/ людей. Якщо цей перший контакт є встановлений /напр., прохання зредувати якусь книжку, написати вступ, чи статтю на якусь корисну тему, чи попросити на доповідь тощо/, тоді вище згадана спільна база може процентово зростати. в/ Повинна бути створена відповідна обстановка, яка уможливлявала б особам з тих інтелігентських кіл виявлятися професійно – в ділянках своїх зацікавлень. В нас для цього є журнали "Визвольний Шлях", "Юкрейнен Ревю" та установи такі як "Україніка" і "Інститут Політичних Студій". г/ В персональному відношенні ми знову мусимо застосувати цей т. зв. "позитивний" підхід до особи, яку ми бажаємо приєднати, себто починати від наголошування і використовування тих рис, які нам і цій особі є найбільш присмливими, а не від того, що поставимо обі сторони в конфліктową позицію. Мусимо собі здати справу з того, що інтелектуаліст чи академічний тип людини є переважно індивідуалістом /а часто з егоцентричними тенденціями/, і має певні свої погляди на справи, яких одна "політична розмова" не змінить. Практика виказує, що така людина, якщо міняє погляд на дану справу, то переважно при допомозі довшого інтелектуального процесу. Іншими словами, такі люди не люблять, щоби їм накидати думки чи погляди а радше воліють самі до того дійти. г/ Наші видання повинні стреміти до найвищого рівня.

ген. Роман-Шухевич-Лозовський: "Гарантією справжньої демократичності майбутнього ладу в українській державі є, в першу чергу, широнародний характер українського визвольного-революційного руху, його безприкладна ідейність. Український визвольний-революційний рух зродився з надр українського народу, діє в ім'я інтересів українського народу; воля і шастя українського народу – його найвища мета. Українські революціонери – сини українського народу, вихідці з найширших українських народних мас, які сьогодні масово гинуть за волю і шастя українського народу, – проти інтересів українського народу, проти інтересів українських народних мас ніколи не підуть. Влада українського народу на українській землі – ось мета наших змагань!"

В. Микитенко

Наша оцінка керівництва СКВУ

Делегати Світового Українського Визвольного Фронту погодилися на 4-му Конгресі СКВУ, щоб вибрати президентом СКВУ на чергову чотирирічну каденцію адв. Петра Саварина. Ще перед номінацією і виборами представники СУВФ мали зустріч із п. Саварином, і він запевнив, що шануватиме в однаковій мірі погляди членів СКВУ, які определяють себе до різних ідеологічних і політичних угруповань, респектуватиме статутіві заложення, постанови Конгресу, пам'ятаючи, що лише на базі узгодження був створений Світовий Конгрес Вільних Українців.

Але зараз після 4-го Конгресу СКВУ сталося зовсім інакше. Щоб подати хоч частину важніших фактів, які покажуть правдиве лице п. Саварина, варто коротко навітлити тло подій на форумі СКВУ, зокрема відносин в Президії і Секретаріаті в роках між 3-м і 4-м Конгресами.

Як відомо, 3-й Конгрес СКВУ обрав на перших два роки президентом п. Миколу Плавюка, який в скорому часі був обраний головою ПУН. Коли це сталося, СУВФ негайно на це zareagував, бо президент СКВУ став головою політичної партії, і це був свого роду конфлікт інтересів. Засновники СКВУ ясно заявляли, що українське громадське життя повинно бути відмежоване від українського політичного життя. Для збереження СКВУ, ми вимагали від п. Плавюка уступити зі становища президента СКВУ, але п. М. Плавюк, нехтуючи волею великої частини членських організацій, рішуче противилися цим слушним вимогам і одночасно закріплював впливи свого політичного середовища в Президії СКВУ, перетворюючи форум світової громадської надбудови у виходову базу для свого політичного середовища. На протязі своєї дво-річної каденції п. М. Плавюк при допомозі Президії КУК, сформував і закріпив свою кліку в такзваній робочій президії СКВУ в Торонті. Він перевів ухвалу про те, що перманентним місцем осідку Президії має бути м. Торонто в Канаді.

І ось на тлі цих подій, на тлі знеславлювання політичним середовищем М. Плавюка героїчної доби українських визвольних змагань 1940-50-их років відбувся 4-ий Світовий Конгрес Вільних Українців. Він осудив знеславлювачів героїчної епохи нашої історії - двофронтową війну і її творців та носіїв в 1940-их і 1950-их роках. Окремою резолюцією Конгрес закликав, щоб подібне більше не повторилося. СКВУ напередодні 4-го Конгресу і на самому конгресі переживав поважну кризу а здорові конструктивні національні сили шукали виходу з тяжкого і загрозливого стану. 4-ий Конгрес СКВУ розглядався у першу чергу за відповідним і об'єктивним кандидатом на президента, який був би загально-громадським авторитетом для всіх членів СКВУ.

Вибір був зроблений, але він був помилковим, бо відразу по конгресі п. П. Саварин став явно на стороні політичної кліки, оформленої ще п. Плавюком, яка узурпувала собі всю владу в робочій президії СКВУ. Кліка плавюківців зараз по конгресі стримала проголошення документів 4-го Конгресу, зокрема "Звернення до українського народу" і резолюцій, які на конгресі були прийняті аклямацією. Більше року тривав цей змаг в Президії і Секретаріаті. П. Саварин вповні солідаризувався і підтримував кліку Плавюка, намагаючись стримати проголошення цих важливих документів 4-го Конгресу.

Коли сен. Павло Юзик дозволив собі на зустріч із представниками московського окупаційного режиму України, стверджуючи, що політика

"культобміну" з ССРСР-УСРСР є корисною для українського народу, і коли представники ОУВФ ці зустрічі і заяву осудили на форумі СКВУ /сен. Юзик є членом Президії СКВУ/ - тоді Петро Саварин не дозволив піднести цю справу навіть на засіданнях Президії, заявляючи, що він має повне довір'я до сенатора. /Політика культобміну була осуджена всіми чотирьома Конгресами СКВУ./

На пленарній сесії Секретаріату СКВУ в Торонті, 1984-го року, Петро Саварин не дозволив голові Президії СУВФ зложити окрему заяву в справі стримання проголошення документів 4-го Конгресу і в образливій формі кликав, що Голова відступив від мікрофону. На пленарній сесії Секретаріату в 1985 році, коли мгр. О. Коваль від імени крайових громадських надбудов країн Західної Європи поставив пропозицію відбутися черговий 5-ий Конгрес в Лондоні, з огляду на те, що всі чотири конгреси відбулися в Північній Америці, Петро Саварин в образливій формі сказав: "Пане Коваль! Ви нікого не репрезентуєте, Ви можете вийти зі залі!" На цій же пленарній сесії, коли йшла дискусія про потребу відкриття бюро СКВУ в Європі, що пропонували наші друзі, і ми обґрунтовували таку потребу, покликаючись на точки статуту, Петро Саварин піднесеним голосом сказав: "Що мені статут? Це для мене кусник паперу. Я сідаю на статут..." З повною відповідальністю стверджуємо, що президент СКВУ Петро Саварин до кожної справи, яку видвигаютъ представники ОУВФ, ставиться з упередженням, старається їх стопедувати при підтримці групової кліки.

Політичне середовище Миколи Плавюка, що паразитує на форумі СКВУ і сформувало слухняну більшість в Президії і в такзваній робочій президії, сьогодні змагає до ліквідації системи узгіднення, яка була основою СКВУ на першому основуючому конгресі, і до переходу вирішення всіх засадничих і адміністративних справ шляхом голосування. На останній пленарній сесії Секретаріату вже були голоси за тим, щоб на 5-му Конгресі всі справи рішати звичайною більшістю голосів. Петро Саварин цю вигідну для мельниківців але протистатутову практику переводить в життя на кожному засіданні при вирішенні будь-якої контроверсійної справи.

В зв'язку із цим, ситуація сьогодні є такою, що не мають вже ніякого значення опінії і становища крайових громадських надбудов. Всі справи рішаються більшістю торонтонської кліки. Президент Саварин став сьогодні її офіційним речником. Генеральний секретар є позбавлений всякого права. Його змушують переписувати протоколи робочих засідань, оминати справи, які їм не вигідні. На пленарних засіданнях Президії протоколус службовка, яка оформляє протоколи по вподобі плавюкізців. Ця службовка на останній пленарній сесії сиділа за головним столом, а генеральний секретар сидів в залі з членами Секретаріату.

В часі, коли майже рік велася дискусія про проголошення звернення і резолюцій 4-го Конгресу, Петро Саварин на засіданнях Президії робив такі висновки, що, мовляв, "найбільша контроверсія в резолюціях - це згадка особи Ярослава Стецька про те, що він був у Вашингтоні і мав зустріч із президентом Регеном." І далі п. Саварин сказав, що він є за тим, щоб відмітити також і Петра Григоренка, бо обидва вони нарівні є синами української землі, обидва мають своїх приятелів і ворогів. Сказано це було в такому тоні, що вага і ціна їх обох для українства є однакові. На це негайно зареагували речники УЖКА, вказуючи на те, що не може бути такого порівняння, бо дост. Ярослав Стецько своє ціле життя віддав українській справі, в той час, як Григоренко був у воро-

жому таборі. І навіть, будучи вже дисидентом, Григоренко обороняв права татар, але не ставив в центрі права українського народу на свою суверенну державу, не став по боці національно-визвольного руху.

В одній приватній розмові, Петро Саварин сказав таке: "Я не є расистом і тому буду наголошувати поневолення і російського народу." Він також є за "культобміном з СРСР і назвав ОУН "блискучим відокремленням" і рекомендував змінити нашу настанову до засадничих питань української політики, бо ми, мовляв, залишимося без української громади

Оце є правдивий образ президента СКВУ Петра Саварина, який за гроші СКВУ роз'їжджає із своєю дружиною /також на кошт СКВУ/ до країн Південної Америки, до Австралії.

Прийшов вже час, щоб ми зробили переоцінку нашої настанови до СКВУ. А заки це станеться – вже тепер необхідно витягнути консеквенції супроти торонтонської кліки і її президента.

Б. Бакун

НАУКОВА ТЕРМІНОЛОГІЯ Є ТЕЖ ПОЛІТИКОЮ

Кожна наша діяльність, індивідуальна і збірна, свідомо і несвідомо, є політичним явищем. Зокрема ділянка культури – не тільки неізолювана і невідокремлена від життя, але навпаки його основний ритм і пляцдарм, на якому схрещуються світоглядіві та життєві інтереси народів. Якщо донедавна переважала думка, що культура – це явище поза практичним, політичним життям, явище закрите саме в собі, то така настанова випливала від неусвідомлення дійсності і браку політичного досвіду недержавної нації.

Не маючи місця на теоретичні міркування, приступимо до конкретних прикладів: Український нарід і його найбільший син – тарас Шевченко – має назву для наших північних сусідів, а тепер окупантів, м о с к а л і а для їхньої країни – М о с к о в щ и н а. Ці назви мають глибокі історичні підстави, яких правдивість є і буде непорушною в науці. Одначе, пересічний український науковець уважав би сьогодні "нетактом" не вживати назви, прийнятої москалями, р о с і я н и та Р о с і я, незалежно від національної самоназви москалів – р у с с к і й та р у с с к і є. В давнину до назви "руській" додавали ще "люді" – р у с с к і є л ю д і. Прикметникова форма у назві московського народу свідчить не про національність, а про державну приналежність до Русі і залежність від русів-українців, в межах імперії яких фіно-волжські та уральські племена знаходились, мовно славізувалися, але були свідомі, що вони не р у с и, а лише руські піддані.

Шойно Петро І, цар московський, впровадив назву "Россія" і національність – "росіянин", що ніяк не означало назву для самих москалів, тобто як вони себе називають "руських", але для усіх національностей імперії. Те саме, що сьогодні Комуністична Партія СРСР пропонує усім національностям в межах СРСР спільну назву – "советський народ". Отже росіянин – це не руський, а кожний громадянин московської царської імперії, як советський громадянин – большевицької, московської імперії.

Беручи все це до уваги, нам українцям треба послідовно виминати назву Росія і росіянин, як назви Московщини і москалів, бо вони є назвами тенденційно імперськими з наміром присвоїти москалям поступово назву Русь, що є історично ранньою назвою України, а назва русів – історичною назвою українців.

Другий приклад наукової термінології та її політичного значення є назва "с о в є т с ь к и й" /"радянський"/. Ми постійно уживаємо назву "Українська Советська Соціалістична Республіка". З доручення московського імперського центру СРСР назва звучить "Українська Радянська Соціалістична Республіка". Ніякі українські "Ради" не кермують Україною. Вона є окупована москалями і згідно з московською мовою назва має звучати "советська", а не "радянська". Так практикують усі народи, що уживають термін "совет", згідно з московською мовою і політичною дійсністю, а не утопією про українську "радянську" соціалістичну республіку, що з українською державністю нічого спільного не має.

Українські вчені часто пишуть наукові твори, друкують мапи України в межах УРСР. Найчастіше передруковують московські видання, не зазначаючи кордонів етнографічної України. Економію України та її населення обмежують до кордонів лише УРСР, підписуючи фальшиво назвою "Україна". Насправді Українські Землі займають коло одного мільйона кв. кілометрів, а УРСР має величиною в 40 відсотків меншу територію, багатствами землі і населення. Привчати українців, що їх Батьківщиною є лише УРСР – це зрікатися колосальних просторів території України та її українського населення, що живе компактною масою на північ, схід і полудне та захід від УРСР.

Для нас, українців, найважливішими кордонами України все повинні бути етнографічні кордони і не звужені до виключно мовного показника, який є змінним, але теж до культурного і антропологічного, що є більше стабільним /Дон, Кубань/.

Реасумуючи сказане, ми повинні вживати в нашій літературі виключно термін для означення північних наших сусідів і окупантів: москалі і Московщина. Є скрайньою глупотою уживати термін "русифікація". Такий процес відбувся на сучасних московських теренах нашими предками русами, коли існувала наша імперія Україна-Русь. Треба писати "обмосковлювання" замість "русифікація". Термін "росіянізація" є рівнозначний із терміном "малоросійщення" – плекання комплексу, що виплекався у колишній польській імперії: "генте рутенус, націоне польонус", або "великороси, малороси і білороси" – а разом "росіяни". Все це в політиці Москви веде до остаточного символу, як у гімні СРСР – "Великая Русь!" Ту "Русь" треба в нашій літературі для означення Московщини раз на завжди викреслити. З огляду на опортуністичні кола нашої спільноти – це не легка справа, але вона дуже важлива і конечна.

Третя справа – це національне назовництво українців на нових поселеннях. Почуття меншевартості і рабства довели до того, що замість назви "українець" багато українців подають свою національність /навіть у нашій пресі і виданнях/ як "американець українського походження", "австралієць українського походження", "канадієць українського походження" і т.п. Така мішанина понять є шкідливою у визначенні національності. Ми постійно є українцями без ніякого "українського походження". В справах громадянства у різних паспортних ситуаціях подається таке, яким користується: американець, канадієць, австралієць і т.п., подається не національність, а лише державну приналежність.

Дивно звучить, коли в розгарі "патріотичної" промови, доповідач закликає: віддаймо все належне нашій прибраній батьківщині, прекрасній Аргентині. І не знає він, що пропагує зраду власної батьківщини. "Прибирати" батьків можна лише по смерті батьків. Україна не вмерла. Україна живе і міняти її на країну нового поселення в розумінні "батьківщини" є великим безглуздом, коли не злочином. Василь Симоненко правильно сказав: "Все на світі можна вибрати сину, вибрати не можна тільки Батьківщину."

Треба вичистити зі сторінок нашої преси не лише слово "радянський", "російський", "Росія", "русифікація", і треба виправити дописувачам, які перестали бути українцями і залишилися тільки людьми "українського походження", або "виокрають" собі на нових поселеннях "нову батьківщину". Справа тут не у браку свідомості тих людей, бо часто це вислови "батьків народу", визначних діячів СКВУ, чи політичних українських партій.

На кінець цього списку, справа вживання власних імен. Трапляються дописи в нашій пресі із підписами "культурних" діячів, учених, мистців, поетів, співаків, артистів, танцюристів. Поруч імен українських: Василь Петро, Іван, Роман, Олег і т.п., ми читаємо: Джордж, Джан, Ліо, Волтер, Віліям, Ендрю, Пітер, Мері, Сузі, Свіні і т.п. Ми знаємо, що дорадник президента Картера Бжезінський подавав своє ім'я тільки у польському звучанні "Збігнєв" і навчив американську та світову пресу шанувати його ім'я та вимовляти як треба.

Преса не повинна толерувати комплексу меншевартості, а особливо українська преса. Хтось скаже - це маловажні справи. Ні, це принципові справи. Ми є великою нацією. Мусимо себе шанувати і обстоювати те все, що є важним для нас і корисним для нашої Вітчизни-України. Не треба встидатися чи боятися, що ми образимо "російську" націю, як дехто думає, що образить жидів нашою назвою "жид". Ні, це наша назва і наше слово нашої мови. Хто уживає в українській мові російське слово "євреї" - той раб, негідний назви чесного українця. Жида мусять зрозуміти, що українська мова оперує українськими словами. Про інші справи - іншим разом!

Є. Сидоренко

Інформації про тестаменти /спадкові записи/

Тестамент в загальному це документ, яким людина висловлює свою останню волю щодо розподілу свого майна. Звичайно тестамент складається з трьох частин: визначення способу розподілу майна, призначення особи або осіб для виконання цього розподілу і диспозиції відносно похорону. Тестамент є важливим актом, що його кожна розумна й здорова людина повинна зробити для власного душевного спокою чи добра родини, не чекаючи старості чи смертної хвороби. Без сумніву, робити тестамент не є приємно, але це необхідно й доцільно, бо спадкові закони деяких країн мають різні прогалини й недоліки, які викликають розчарування й кривди для найближчих осіб з родинного оточення. Тому треба вміти вибрати таку форму тестаменту, яка найкраще відповідає особистим бажанням та законним вимогам даної країни. Зле зредагований тестамент може мати шкідливі наслідки.

Як відомо, у вільному світі існує два головні роди цивільного законодавства: англійське звичаєве право, яке практикується в країнах колишньої брітанської імперії і ЗСА, а також французьке цивільне право, оформлене кодексом Наполеона, за зразком якого складено кодекси у багатьох країнах Європи та провінції Квебеку в Канаді. Тестамент має відповідати всім вимогам цивільного законодавства даної країни. Беручи це до уваги, тестамент можна виготовляти трьома способами:

- I/ Кожна особа може власноручно написати свій тестамент і то у рідній мові, без жодного свідка. Це є т. зв. олографічний тестамент. Для важности він мусить мати ясно окреслений зміст, власноручний підпис і точну дату. Ось взірець такого тестаменту:

Я, нижчепідписаний /ім'я й прізвище/,
/професія/, замешкалий /точна адреса/, оцим виготов-
ляю при повній свідомості свою останню волю і тестамент наступного
змісту: 1. Відкликаю й уневажнюю всі дотеперішні мої останні волі й
тестаменти. 2. Все своє рухоме й нерухоме майно, де воно не находи-
лося б, після заплачення коштів похорону та всіх моїх законних зобо-
в'язань, записую /подати ім'я й прізвище чи організації,
як спадкоємця та їх адресу/. 3. Іменую /ім'я й прізвище/,
замешкалого /докладна адреса/, як виконавця моєї волі й
тестаменту, з правом завідування всім моїм майном і його розподілом,
без обмеження часу, згідно з приписами існуючого спадкового закону.
4. На покриття коштів похорону й побудову пам'ятника на могилі приз-
начую /подати суму/. Підписано в, дня 198..р.....

- II/ В системі англійського звичаєвого права тестамент можна написати
власноручно чи друкарською машинкою в довільній мові, або при допомозі
фахової посторонньої людини, найкраще в адвоката і він мусить бути
підписаний спадкодавцем у присутності двох свідків. При цьому треба
мати на увазі, що подружжя не може бути свідками при підписі того са-
мого тестаменту. Не добре брати на свідка нікого з родини чи когось
зі спадкоємців, лише найкраще з посторонніх осіб.

Обидва ці роди тестаментів в разі смерті мусять бути переложені на
урядову мову країни побуту даного спадкодавця, мати судове ствердження
правдивості підписів і набути законної важности. Така форма тестаменту
пов'язана з адвокатськими й судовими коштами.

Бувають випадки, що при тих обидвох родах тестаментів, хтось із
найближчої родини чи спадкоємців, будучи незадоволеним із розподілу
майна, може тестамент вкрати, заховати чи знищити. Тому для обереж-
ности, треба робити такі тестаменти в двох копіях і заховати одну з
них десь у доброму сховку чи банковому сейфі, повідомляючи про це ко-
гось з довірених посторонніх осіб.

- III/ У системі, де діє кодекс Наполеона, найкращою й найдешевшою
формою останньої волі - це тестамент зроблений у нотаря, бо він має
законну силу і не потребує проходити судового ствердження. Такі тес-
таменти є вміло й фахово зредаговані. Один примірник зберігає у своєму
бюрі нотар, а другий - нотаріальна палата.

У випадках, коли маємо до діла з розподілом поважнішого майна і є
кількох спадкоємців, тоді треба конче призначити щонайменше одного
спадкового ексекютора і його заступника, завданням яких зайнятися
влаштуванням похорону, зроблення інвентара майна, розрахунку з віри-
телями, виготовлення податкової декларації, виседнання судового дозволу
свобідно диспонувати майном і його розділити до кінця, згідно з остан-
ньою волею покійного. Спадкові ексекютори виконують свої функції без-
платно, або за відповідною нагородою, визначеною в тестаменті спадко-
давцем. Ексекюторами можуть бути нотарі чи спадкові компанії, але це
коштує куди дорожче.

Ці засадничі інформації подаємо в переконанні, що наші члени, сим-
патички, прихильники і всі українські патріоти, головно самітні, з них
скористають і виготовляючи тестаменти не забуватимуть про записи біль-
ших пожертв на потреби ОУН, Визвольного Фонду і Фонду Оборони України
для скріплення фронту боротьби з Москвою за визволення України.

Степан Говерля: "Національні сили поневолених народів, навчені гірким
досвідом минулого, втратили довір'я до росіян /російських дисидентів -
Ред./ і сприймають їх, не зважаючи на антикомуністичну спрямованість
діяльності, як виразників великодержавних інтересів своєї нації."
/"Дисидентство"/

Зміст "Бюлетеня Проводу ОУН", ч. 26, лютий 1986:

Степан Осінський, "Черговий етап у революційно-визвольній боротьбі"	-1
Я. Охоцький, "Більше уваги Юнацтву ОУН!"	-7
Мартин Сулятич, "ОУН - смертельний ворог російської імперії"	-9
Доброволя і С.А., "За розбудову і поширення "Визвольного Шляху'"	-18
Андрій Вербицький, "Література і її роля у визвольній боротьбі України"	-20
І. Ковальський, "До питань праці на полі кадрів ОУН"	-24
Важливі річниці в 1986 році	-26
Ігор Святославич, "До завдань ОУН в українській спільноті на чужині"	-29
В. Микитенко, "Наша оцінка керівництва СКВУ"	-33
Б. Бакун, "Наукова термінологія є теж політикою"	-35
Є. Сидоренко, "Інформації про тестаменти"	-37
Зміст	-39

"Бюлетень Проводу ОУН" є внутрішнім виданням тільки для членів і організованих симпатиків!

